

ծիրանի
ծառ
apricot
tree

ԴԵԲԵԴ
DEBED

կատալոգ catalogue

Երևան Yerevan
Ֆիլմադարան filmadaran
2024

ՀՏԴ 791
ԳՄԴ 85.37
Ծ 583

Կազմող՝ Արթուր Վարդիկյան
Ձևավորողներ՝ Գարեգին Զաքոյան, Սոնա Միքայելյան
Գլխավոր խմբագիր՝ Գարեգին Զաքոյան

Compiled by Artur Vardikyan
Design by Garegin Zakoyan, Sona Mikayelyan
Chief Editor Garegin Zakoyan

Ծ 583 **Ծիրանի ծառ վավերագրական ֆիլմերի X միջազգային փառատոն**. կատալոգ.– Եր. Ֆիլմադարան, 2024.– 120 էջ:
The X Apricot Tree International Documentary Film Festival.
Catalog.– Yerevan, Filmadaran, 2024.– 120 pages.

«Ծիրանի ծառ» վավերագրական ֆիլմերի X միջազգային փառատոնի կատալոգն իր մեջ ներառում է տեղեկություններ փառատոնում ընդգրկված բոլոր մրցույթային և արտամրցույթային ֆիլմերի և դրանց հեղինակների, ժյուրիի անդամների մասին:

The X Apricot Tree International Documentary Film Festival catalogue includes information about all the film included in the competition and non-competition programs of the festival, as well as their authors and Jury members.

ISBN 978-9939-9149-3-0

© «Ֆիլմադարան» կինոմշակույթի զարգացման ՀԿ, 2024
© Filmadaran Film Culture Development NGO, 2024

«ԾԻՐԱՆԻ ԾԱՌ» ՎԱՎԵՐԱԳՐԱԿԱՆ ՖԻԼՄԵՐԻ 10-ՐԴ ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՓԱՌԱՏՈՆ
10TH APRICOT TREE INTERNATIONAL DOCUMENTARY FILM FESTIVAL

ՀՀ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ, ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ, ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԵՎ ՍՊՈՐՏԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ
ԱԶԱԿՑՈՒԹՅԱՄԲ

SUPPORTED BY THE REPUBLIC OF ARMENIA MINISTRY OF EDUCATION, SCIENCE,
CULTURE AND SPORT

2024 օգոստոս **24-31**
august

«ԾԻՐԱՆԻ ԾԱՌ» X APRICOT TREE
ԴԵԲԵԴ DEBED
ՎԱՎԵՐԱԳՐԱԿԱՆ INTERNATIONAL
ՖԻԼՄԵՐԻ DOCUMENTARY
X ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ FILM FESTIVAL
ՓԱՌԱՏՈՆ

Սիրելի բարեկամներ, փառատոնի մասնակիցներ,

Ասում են, վավերագրական կինոն ունի իր դիմագիծն ու բնավորությունը: Ոմանց կարծիքով դա յուրօրինակ երկխոսություն է հեղինակի և հանդիսատեսի միջև, մյուս հատվածն էլ համոզված է, որ այն մեր կյանքի վավերագրումն է: Կարծում եմ, այս տեսակետները իրապես արտացոլում են վավերագրական կինոյի նկատմամբ հանրության վերաբերմունքը:

Հայաստանի մշակութային ներկայակերպը այսօր անհնար է պատկերացնել առանց միջազգային կինոփառատոների, որոնց շարքում իր տեղն ունի նաև «Ծիրանի ծառ» վավերագրական ֆիլմերի միջազգային կինոփառատոնը:

Իր տասնամյակը բոլորած կինոփառատոնը տարեց-տարի ընդլայնում է աշխարհագրությունը: 2014 թվականից ի վեր «Ծիրանի ծառ» փառատոնին մասնակցել է ավելի քան 50 երկիր: Սակայն այն ոչ միայն այլ երկրների ֆիլմեր դիտելու հարթակ է: Փառատոնը նպաստում է մասնագիտական հանրության միջև անմիջական կապերի հաստատմանը, փորձի փոխանակումների իրականացմանը, վավերագրական ֆիլմեր դիտելու և ճանաչելու ճաշակի ձևավորմանը:

Կցանկանայի ընդգծել, որ «Ծիրանի Ծառը» մեր կայացած մարզային փառատոներից է: Մեկնարկելով Ուջանում, այն կարողացավ ձևավորել մշակութային միջավայր՝ իր հավատարիմ հանդիսատեսով: Վերջին երկու տարիներին, «Ծիրանի ծառը» փոխել է իր փառատոնային հասցեն, հանգրվանելով Դեբետում: Ավանդույթի համաձայն՝ աշխարհի տարբեր ծայրերից Հայաստան ժամանած կինոգործիչները մեկ շաբաթ կապրեն գյուղական միջավայրում, կձանոթանան հայկական կենցաղին ու մշակույթին, իսկ բնակավայրի և մարզի բնակիչները հնարավորություն կունենան տեսնելու վերջին տարիների վավերագրական կինոյի լավագույն նմուշները:

Սիրելի հանդիսատես, շնորհավորելով կազմակերպիչներին հորելյանի կապակցությամբ, ուզում եմ մաղթել փառատոնին երկարակեցություն, ստեղծագործական թիմին նորանոր ներշնչումներ, իսկ հանդիսատեսին՝ վավերագրական կինոյի զարմանահրաշ աշխարհին հաղորդակցվելու հնարավորություն:

**ՀՀ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ, ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ,
ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԵՎ ՍՊՈՐՏԻ ՆԱԽԱՐԱՐ
ԺԱՆՆԱ ԱՆԴԻԵԱՍՅԱՆ**

**Dear friends,
dear festival participants,**

Some say that documentary cinema has its own face and character. According to them, it is a unique dialogue between the author and the audience, while others are convinced that it is the documentation of our life. I think these views truly reflect the public's attitude towards documentary cinema.

It is impossible to imagine the cultural palette of Armenia today without international film festivals, among which the “Apricot Tree” International Documentary Film Festival has its firm place.

The ten-year-old film festival expands its geography year by year. Since 2015, more than 50 countries have participated in the “Apricot Tree” festival. However, this is not merely a platform for watching films from other countries. The festival contributes to the establishment of direct connections between the professional community, the implementation of experience exchange and the formation of a taste for watching and knowing documentary films.

I would like to emphasize that “Apricot Tree” is one of our established regional festivals. Launched in Ujan, it was able to create a cultural environment with its loyal audience. In the last two years, Apricot Tree has changed its festival address to Debet. Following festival tradition, the filmmakers who came to Armenia from different parts of the world will live in a rural environment for a week, get to know the Armenian way of life and culture, while the residents of the settlement and region will have the opportunity to see the best examples of documentary cinema from recent years.

Dear audience, while congratulating the organizers on the occasion of the jubilee, I want to wish the festival longevity, the creative team – new inspirations, and the audience – an opportunity to communicate with the amazing world of documentary cinema.

***RA MINISTER OF EDUCATION,
SCIENCE, CULTURE AND SPORTS
ZHANNA ANDREASYAN***

Հարգելի ընկերներ, գործընկերներ, «Ծիրանի ծառ» վավերագրական ֆիլմերի միջազգային փառատոնի մասնակիցներ:

Սրտանց ողջունում եմ ձեզ «Ծիրանի ծառ» վավերագրական ֆիլմերի հրբեյանական տասներորդ միջազգային փառատոնում:

Տարվա ընթացքում մեր ընտրող հանձնաժողովը մանրակրկտորեն ուսումնասիրել և նայել է այն ֆիլմերը, որոնք մեծ քանակությամբ մեզ են ուղարկվել ամբողջ աշխարհից: Մենք ունեինք և ունենք միայն մեկ չափանիշ՝ ֆիլմի գեղարվեստական, գեղագիտական արժեքը:

Եվ ահա դուք այստեղ եք: Բարի գալուստ:

Զգացեք ձեզ ինչպես տանը՝ ազատ և հանգիստ: Թ՛րդ լեռներում՝ սովորական հայկական գյուղում անցկացրած մեկ շաբաթը հարստացնի ձեզ նոր փորձառություններով ու տպավորություններով, թ՛րդ շփումը տարբեր երկրների գործընկերների հետ ընդլայնի ձեր մասնագիտական մտահորիզոնը, որպեսզի վերադառնաք տուն և նոր եռանդով շարունակեք ստեղծագործական գործունեությունը:

Գարեգին Զաքյան
«Ֆիլմադարան» ՀԿ-ի նախագահ
օգոստոս, 2024

Dear friends, colleagues, participants of the Apricot Tree International Documentary Film Festival!

I cordially welcome you at the anniversary 10th edition of our festival!

Over the course of a year, our selection committee carefully studied and reviewed films that came to us in huge numbers from all over the world. We had and always have had just one criterion - the artistic, aesthetic value of the film.

And here you are. Welcome!

Feel at home, free and relaxed. Let this week spent in the mountains in an ordinary Armenian village enrich you with new experiences and impressions, let communication with colleagues from different countries expand your professional horizons, so that upon returning home you continue your creative work with new energy.

*Garegin Zakoyan
Filmadaran NGO president
August, 2024*

Մեր փառատոնի մասին

2015 թվականին հիմնադրված «Ծիրանի ծառ» կինոփառատոնը, որի նախաձեռնողը «Ֆիլմադարան» կինոմշակույթի զարգացման հասարակական կազմակերպությունն է, վավերագրական կինոյի ամենամյա միջոցառում է, որը տեղի է ունենում ուշ ամռանը՝ գյուղում: Առաջին փառատոնը տեղի է ունեցել Երեւանում, երկրորդը՝ Երեւանում, Ուջան գյուղում եւ Գյումրիում, իսկ 2017-ին փառատոնը մի քանի տարով հաստատվել է Ուջանում: 2023 թվականին փառատոնը տեղափոխվել է Լոռու մարզի Դերեղ գյուղ:

Փառատոնի կազմակերպիչների համոզմունքն է, որ միայն ուրիշի հետ շփվելով ենք մենք ճանաչում ինքներս մեզ: Ճանաչելով զիս՝ ձգտում ենք ճանաչել նաեւ օտարին, եւ ճանաչելով միայն՝ լքվում ենք նրա հանդեպ համակրանքով: Եվ հակառակը՝ անձանոթն ու անհասկանալին անվստահություն, վախ ու թշնամանք են ծնում: Ճանաչել տարբեր ազգերի ու ցեղերի, սոցիալական ու կրոնական խմբերի կյանքն ու բարքը,

Արթուր Վարդիկյանը և Գարեգին Հաքոյանը
Artur Vardikyan and Garegin Zakoyan

նրանց ավանդույթները, խնդիրներն ու ապրումները՝ սա է «Ծիրանի ծառ»-ի կոչն ու ձգտումը: Եվ ոչինչ չի կարող ավելի լավ ու արդյունավետ իրականացնել այդ ձգտումը, քան «վավերագրական» կինոարվեստը, որի շնորհիվ հանդիսատեսը ոչ միայն տեսնում, այլև ապրումակցում է էկրանային իրականությանը:

Գյուղական կինոփառատոն կազմակերպելու գաղափարը ծնվել է Հայաստանում մշակութային կյանքն ապակենտրոնացնելու ցանկությունից. մշակութային միջոցառումների գերակշիռ մասը տեղի է ունենում մայրաքաղաք Երեւանում կամ Գյումրիում, իսկ գյուղական բնակչությունը մեծ մասամբ զրկված է միջազգային եւ անգամ հայրենական ժամանակակից արվեստի հետ շփվելու հնարավորություններից: «Ծիրանի ծառը» նպատակ ունի գյուղական բնակչությանն արդի մշակութային կյանքի ակտիվ ու անբաժանելի մաս դարձնել:

Փառատոնի ձեւաչափն արդեն իսկ մեծ արդյունք է գրանցել: 2017 թվականին փառատոնի գլխավոր դասիները իրանցի ռեժիսոր Շահրամ Բադախշան Մեհրը, սիրահարվելով գյուղական միջավայրին եւ իրեն հյուրընկալած ուջանցիների ընտանիքին, 2019 թվականին վերադարձել է Ուջան եւ հայ-իրանական համատեղ արտադրության լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմ նկարահանել՝ «Ուջանյան պատմություն», որի համաշխարհային պրեմիերան տեղի է ունեցել 2021 թվականին՝ VII «Ծիրանի ծառ»-ի բացման արարողությանը:

Փառատոնը ցուցադրում է բոլոր ժանրերի կարճամետրաժ ու լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմեր՝ ազգագրական, մարդաբանական, փորձարարական, անիմացիոն եւ այլն: Ընդհանուր առմամբ՝ յուրաքանչյուր տարի ցուցադրվում է 30-40 ֆիլմ: 2024-ին Լիամետրաժ ու Կարճամետրաժ մրցութային ծրագրերում ներկայացվում են 19 ֆիլմ, արտամրցութային բաժնում նշվում են Սերգեյ Փարաջանովի և Շառլ Ազնավուրի 100-ամյակներն ու Ռոբերտ Ֆլահերթիի 140-ամյակը: Փոքրիկ հետահայաց ծրագրով հարգանքի տուրք է մատուցվում այս տարվա ժյուրիի անդամ, ֆրանսահայ կինովավերագրող Ժակ Քեբադեանին:

2019 թվականին «Ֆիլմադարան»-ը նաեւ հիմնադրել է Ուջանի կինոդպրոցը, որտեղ ուջանցի երեխաներն ու երիտասարդները սովորում էին զարգացնել իրենց արտիստիկ գաղափարներն ու «Ֆիլմադարան»-ի կինոմասնագետների աջակցությամբ ստեղծել սեփական կարճամետրաժ վավերագրական ֆիլմերը: Կինոդպրոցի շրջանակում ստեղծված ֆիլմերը ցուցադրվում էին փառատոնի փակման արարողությանը: 2023 թվականին ավելի մեծ՝ եռամսյա կինոդպրոցի դասընթացներն իրականացվեցին Դեբեդում՝ փառատոնին ընդառաջ: 2024-ին կինոդպրոցի սաների աշխատանքը կրկին կցուցադրվի փառատոնի փակման արարողությանը:

About Our Festival

Established in 2015 by Filmadaran Film Culture Development NGO, Apricot Tree (ATIEFF) is a documentary film festival that takes place annually in an Armenian village in late August. The first edition took place in Yerevan, the second was a split between Yerevan, the city of Gyumri and the village of Ujan. Finally, in 2017 the festival established itself in Ujan for the next 6 years. In 2023, the festival moved to the village of Debed in Lori.

The idea to organize a village film festival came from the desire to decentralize the cultural life in Armenia, where the vast majority of cultural events take place in the capital city of Yerevan and the rural population is basically devoid of opportunities of coming into contact with international and even local art. After the collapse of the Soviet Union, villages were mostly ignored by cultural policy makers for 3 decades. Apricot Tree has an aim of righting this wrong and making the rural population an active and integral part of modern Armenian cultural life.

The festival format has already bore fruits. The Grand Prize winner of the 2017 edition Shahram Badakhshan Mehr was so enchanted by the village atmosphere and his host family that he came back to Ujan in 2019 and shot a feature-length Iranian-Armenian coproduction docudrama Ujanian Story, which had its world premiere as the opening film of the VII Apricot Tree IDFF in 2021.

The festival organizers strongly believe that only by coming into contact with the other do we grasp ourselves. By grasping ourselves, we seek to understand and get to know the other and by understanding, we start to sympathize with them. In contrast, the unknown and the unclear generate fear, distrust and enmity. Understanding the life, manners and traditions, struggles and experiences of other nations, tribes, social and religious groups – this is what Apricot Tree calls for and aspires to. And nothing can realize that aspiration better and more effectively, than the week-long coexistence in the same space of people from various parts of the world and also “documentary” cinema, which lets the audience not only see, but also sympathize with the reality of the screen.

The festival screens documentary films of all genres, including ethnographic, anthropological, experimental and even animated. Non-competition programs include tributes to renowned filmmakers and special screenings. In total, the festival screens around 30-35 films every year.

In 2024, 19 films will be presented in the Feature-length and Short films competition programs. The Non-Competition section will see the celebration

of the centennials of Sergei Parajanov and Charles Aznavour and the 140th anniversary of Robert J. Flaherty. A small retrospective program will pay tribute to this year's jury member, French-Armenian documentary filmmaker Jacques Kébedian.

In 2019, the festival also established the Ujan Film School, where young Ujanians 12-15 years of age learned to develop their artistic ideas and make their own short documentary films with various equipment and especially their mobile phones. The films were then screened at the closing ceremony of the festival. The summer of 2023 saw the implementation of the three month long Debed Film School program, the fruits of which will be screened at the closing. In 2024, the works of the Debed film school students will also be showcased at the Closing Ceremony on August 31.

«Ծիրանի ծառ»-ի ողջ թիմը
The whole team of Apricot Tree

Դեբեդ գյուղի
մասին

About the Village
of Debed

Լոռու մարզի Դեբեդ համայնքը գտնվում է մարզկենտրոնից 25կմ հեռավորության վրա՝ Փամբակ գետի աջակողմյան վտակի՝ Ալեքեքսի անտառապատ գյուղատնտեսությունում, Գյումրի-Բագրատաշեն մայրուղուց 2,5կմ հեռավորության վրա: 1858 թվականին Մարց գյուղից 17 ընտանիք տեղափոխվում է այստեղ, իսկ գյուղի բնակչության մի մասն Արևմտյան Հայաստանից 1828-31 թվականներին գաղթականների ժառանգներն են: Մյուս մասը Ղարաբաղից է գաղթել՝ լեզգիական արշավանքներից հետո: Այժմ գյուղի բնակչությունը մոտ 850 մարդ է: Մինչև 2023 թվականի հուլիսը գյուղը կոչվում էր Դեբես: Համայնքը գտնվում է ծովի մակերևույթից 980-1080մ բարձրության վրա: Դեբեդ գյուղի տարածքը լեռնային է, մեղմ կլիմայով: Ձմեռը տևում է 140-160 օր: Տարեկան օդի միջին ջերմաստիճանը +32C է: Ձմեռվա բացարձակ նվազագույն ջերմաստիճանը -28C է, ամառվա առավելագույն ջերմաստիճանը՝+35C: Տարվա տեղումները՝ միջին հաշվով 660մմ են, ընդ որում՝ վեգետացիոն շրջանում 500մմ են: Բնակչությունը հիմնականում զբաղվում է անասնապահությամբ: Վերջին 3 տարում մեծ թափով առաջ է գնում հողագործությունն ու տուրիզմը: Դեբեդ գյուղի գրեթե բոլոր փողոցները լուսավորված են, միջհամայնքային ճանապարհը ասֆալտապատվում է, որի շրջանակում ասֆալտապատվում է նաև ներհամայնքային ճանապարհի մի հատվածը: Վերջին երկու տարում գյուղում բացվել է 8 հյուրատուն, որոնք նույնպես նպաստում են տուրիզմի զարգացմանը: Գյուղում գործում է նաև COAF-ի (Հայաստանի երեխաները հիմնադրամի) ՍՄԱՐԹ կենտրոնը, որը նպաստում է տեղի և հարակից գյուղերի երեխաների զարգացմանը:

The Debed community of Armenia's Lori Province is located 25 km from the provincial center, in the forested agricultural zone of Pambak river's right tributary called Alereks, and 2,5 km from the Gyumri-Bagratashen highway. In 1858, 17 families from the village of Marts moved here. Part of the population of the village are the descendants of the 1828-31 emigrants from Western Armenia. The other part migrated from Karabakh after the Lezgian invasions. Currently the village has a population of about 850 people. Until July 2023, the village was called Debet.

The community is located at an altitude of 980-1080 m above sea level. The area of Debed is mountainous with a mild climate. Winter lasts 140-160 days. The average annual air temperature is +32 C. The absolute minimum temperature in winter is -28 C, while the maximum temperature in summer is +35 C. Annual rainfall is 660 mm on average, and 500 mm in the vegetation period.

The population is mainly engaged in livestock farming. The last 3 years have seen a great rise in the development of agriculture and tourism. Almost all streets of Debed are illuminated. The intercommunal road is being asphalted and within the frames of that, the intracommunal roads are also being asphalted. In the last two years, 8 guest houses were opened in the village, which also contributed to the development of tourism.

Since 2018, COAF (Children of Armenia Fund) opened its SMART center in the village, which contributes to the development of children in the local and neighboring settlements.

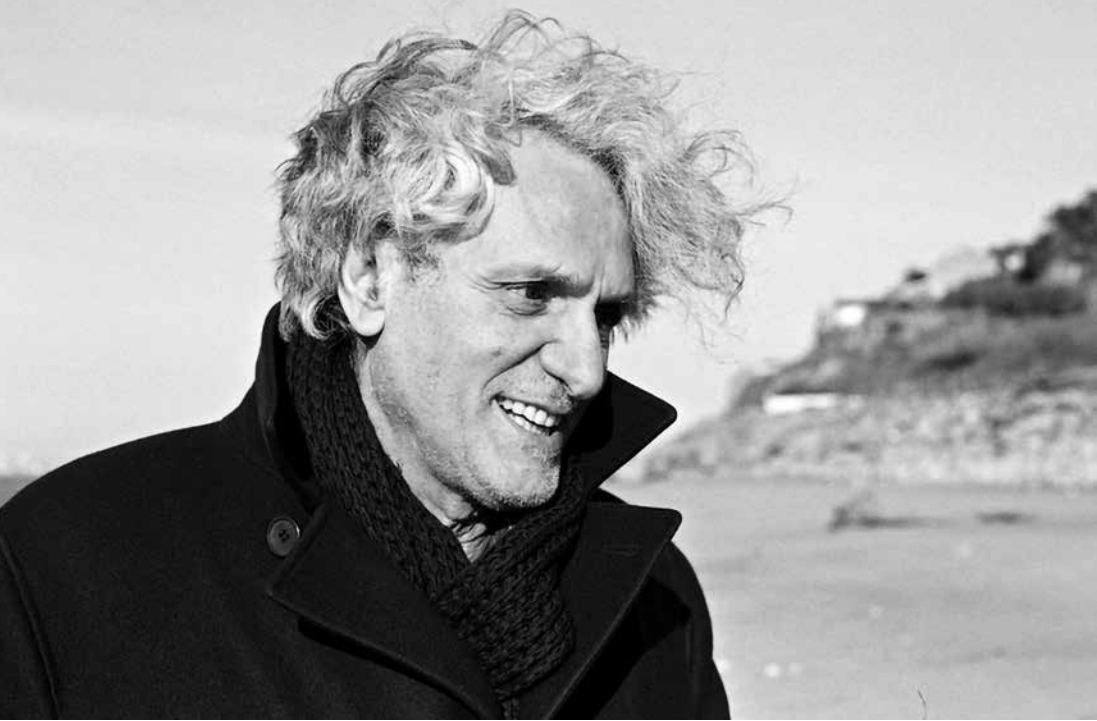

Ժյուլի

July

Ժակ Քերադեան

Ժակ Քերադեանը ծնվել է 1940 թվականին Ֆրանսիայում՝ 1920-ականներին գաղթած հայ ծնողների ընտանիքում: 1964 թվականին ավարտել է Խորացված կինեմատոգրաֆիական ուսուցման ինստիտուտը (IDHEC): 1965-1969 թթ. եղել է Ռոբեր Բրեսոնի օգնականը «Պատահաբար Բալթագար», «Մուշետ» և «Նրբիկը» ֆիլմերի նկարահանումների ժամանակ: Իր առաջին խաղարկային ֆիլմից հետո (1967-ի «Տրոցկի»-ն) անցել է վավերագրական կինոյին: 1980-ականներից՝ հոր մահից հետո, Քերադեանը կարիք է զգացել վերադառնալու իր ակունքներին, ճանաչելու այն առասպելական երկիրը, որի մասին պատմում էր հայրը: 1981-ին նա հեղինակել է «Հայաստան 1900»-ը՝ նվիրելով այն հոր հիշատակին: 1982-ին համահիմնադրել է «AAA»-ն (Հայկական տեսալսողական ասոցիացիան), որի նպատակն է տարածել հայաստանցի և Սփյուռքի կինոգործիչների ֆիլմերը: Դրանից ի վեր թողարկել է մի քանի առանցքային ֆիլմեր, որոնք վերաբերում են Հայաստանին և նրա պատմությանը, օրինակ՝ «Առանց հնարավոր վերադարձի» (1983) և «Ինչ եղան իմ ընկերները» (1984): «Հինգ քույրերը» 1985-ին, «Հայկական հիշողությունը» 1993-ին և վերջապես «Քսան տարի անց»-ը 2002-ին եզրափակում են այս վերադարձը դեպի ակունքներ:

Ժակ Բեբադեանը հետաքրքրված է արմատախիլ արված, աքսորված ժողովուրդների պատմությամբ, մասնավորապես՝ հայերի և հայկական սփյուռքի, բայց նաև Կարմիր քներների իրագործած ցեղասպանությունից հետո Կամբոջայի թագավորական բալետի պարողների (1986-ի «Ապսարաս»-ը) կամ փաստաթղթեր չունեցող աֆրիկյան ընտանիքների («Մի թուփից մյուսը») և շատ ուրիշների պատմությամբ:

Jacques Kébedian

Jacques Kébedian was born in France in 1940, to Armenian parents who emigrated in the 1920s. In 1964, he graduated from IDHEC. From 1965 to 1969, he was Robert Bresson's assistant for the films *Au hasard Balthazar*, *Histoire de Mouchette*, and *Une femme douce*. After his first feature film (*Trotsky* in 1967) he turned to documentary cinema. From the 1980s, after the death of his father, Jacques Kébedian felt the need to return to his origins, to meet the mythical country that his father told him about. In 1981, he made *Armenia 1900*, which he dedicated to his father. In 1982, he was one of the founders of AAA (Association Audiovisuelle Arménienne) whose objectives are to broadcast films by filmmakers from Armenia and the diaspora. Afterwards several essential films relating to Armenia and its history were released, such as *Sans retour possible* (1983), *Que sont mes camarades devenus* (1984), *Les cinq sœurs* in 1985, *Mémoire arménienne* in 1993, and finally, *Vingt ans après*, in 2002 completes this return to roots. Kébedian is interested in the history of peoples – uprooted, exiled, namely the history of Armenians and their diaspora, but also that of the dancers of the Royal Ballet in Cambodia after the Khmer Rouge genocide (*Apsaras* (1986) or of African families without papers (*D'une brousse à l'autre*), and much more.

Մեհդի Բաղերի

1981 թվականին ծնված Մեհդի Բաղերին մոնտաժող, պրոդյուսեր և կինովավերագրող է, ով կինոկրթությունը ստացել է Թեհրանի կինոդպրոցում: Թեհրանի Կինովավերագրողների ասոցիացիայի (docfda) և Վավերագրական պրոդյուսերների ասոցիացիայի (Aoidp) անդամ է: Բաղերին նկարահանել է ավելի քան երեսուն ֆիլմ ու վավերագրական սերիալ, և եղել է մի քանի կինոփառատոների ժյուրիի կազմում: Նրա լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմերն արժանացել են մի շարք մրցանակների, այդ թվում՝ Լավագույն ֆիլմ «Սինեմա վերիտե 2016»-ի «Քաղաք» բաժնում:

Mahdi Bagheri

Born in 1981, Mahdi Bagheri is an editor, producer and documentary filmmaker, who studied in the Tehran Film School. He is member of Tehran Documentary Filmmakers Association (docfda) and Association of Documentary Producers (Aoidp). Bagheri has directed more than thirty films and documentary series and been on the juries of several film festivals. His feature-length documentaries have won a variety of awards, including Best Film in the City section of Cinema Vérité 2016.

Սոնա Կարապողոսյան

Սոնա Կարապողոսյանը կինոքննադատ և համադրող է Երևանից: 2017 թվականին նա միացել է «Ոսկե ծիրան» միջազգային կինոփառատոնին՝ որպես ծրագրի համակարգող և համահիմնել փառատոնի կինոարտադրության ոլորտի զարգացման նորարարական հարթակը՝ GAIFF Pro-ն: Վերջին տարիներին ղեկավարել ու համադրել է բազմաթիվ ֆիլմերի ցուցադրություններ և ֆիլմերի հետ կապված նախագծեր Հայաստանում: Կինոքննադատների միջազգային ֆեդերացիայի (FIPRESCI) անդամ է, համագործակցում է մի շարք տեղական և միջազգային կինոպարբերականների հետ: 2022 թվականին նա ընտրվել և մասնակցել է Լոկառնոյի կինոփառատոնի Քննադատների ակադեմիային (Շվեյցարիա)՝ Եվրոպայում կինոքննադատության ամենահեղինակավոր լաբորատորիաներից մեկին, իսկ 2023-ին մասնակցել է Նյու Յորքի «Լինքոլն» կենտրոնի Քննադատների աշխատարանին:

Sona Karapoghosyan

Sona Karapoghosyan is a film critic and curator based in Yerevan, Armenia. In 2017, she joined Golden Apricot International Film Festival as a program curator, and co-founded GAIFF Pro, the industry platform of the festival. In recent years she managed and curated multiple film screenings and film-related projects in Armenia. Member of the International Federation of Film Critics (FIPRESCI), Sona regularly contributes to several local and international film outlets. In 2022, she was selected to the Locarno Critics Academy (Locarno, Switzerland), one of the most prestigious film criticism labs in Europe and in 2023 participated in the Critics Workshop at the Lincoln Center in NYC.

Կարճամետրաժ

ֆիլմերի մրցույթ

Short film

competition

Ֆելիքս Լամարշ

Ֆելիքս Լամարշը Մոնրեալում բնակվող անկախ կինոռեժիսոր է: 2017 թվականին նկարահանել է իր առաջին լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմը՝ Պիեռ և Յոլանդ Պերոյի մրցանակի դափնեկիր «Հեռավոր երկրները»: Այդ ժամանակվանից ի վեր աշխատում է ինչպես կարճ, այնպես էլ երկար ձևաչափերում, և հետաքրքրված է կինոլեզվի դասական և փորձարարական մոտեցումներով:

Ֆիլմացանկ

Հեռավոր երկրներ (2017), Սահմանագիծը (2017), Ուրվական երկրներ (2019), Գետը ձմռանը (2020), Գիշերային երգ (2022):

Գիշերային երգ

Կանադա, 2022, 44'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Ֆելիքս Լամարշ

Պրոդյուսեր՝ Ֆելիքս Լամարշ

Օպերատոր՝ Ֆելիքս Լամարշ

Մոնտաժող՝ Ռենե Ռոբերգե

Հնչյունային ձևավորող՝ Բրունո Բելանգեր

Արտադրող ընկերություն՝ La limite Films inc.

Թափանցելով կիսափակ փեղկերի միջով՝ ամառային լույսն ուրվագծում է Նոելայի բնակարանում իր թառամած սուվերները, երբ վերջինս պատրաստվում է բժշկի օգնությամբ հեռանալ կյանքից: Կյանքի վերջին օրերը բացահայտում են ամուր հյուսվածքը, որը միահյուսում է այս անվերջ թվացող կրկնվող ժեստերը մեր գոյության անցողիկ բնույթին: Սա ոչ սենտիմենտալ հայացք է մահվանը և ֆիլմ այն մասին, թե ինչպես ենք մենք հաշտվում դրա հետ:

Félix Lamarche

Félix Lamarche is a Montreal-based independent filmmaker. In 2017, he directed and produced his first feature documentary, *Les terres lointaines*, winner of the Pierre and Yolande Perrault Award. Since then, he has been working in both short and long format and is interested in classic and experimental approaches to film language.

Filmography

Far Away Lands (2017), *The Frontier* (2017), *Ghost Lands* (2019), *A River in Winter* (2020), *A Night Song* (2022).

A Night Song

Canada, 2022, 44'

Director and Scriptwriter: Félix Lamarche

Producer: Félix Lamarche

Cinematographer: Félix Lamarche

Editor: René Roberge

Sound: Bruno Bélanger

Production Company: La limite Films inc.

Penetrating through the interstices of the half-closed shutters, a summer light brushes its dappled shadows in Noëlla's apartment, as she is preparing to receive medical aid in dying. Dense and diffuse, the last days of a life reveal the tight weave that intertwines these seemingly infinitely repeated gestures to the ephemeral nature of our passages. At night's edge, here's a non-sentimental look at death and how we cope with it.

Մարիկա Դովլաթբեկյան

Ծնվել է 1994-ին Երևանում: 2013-2017 թթ. սովորել է Երևանի թատրոնի և կինոյի պետական ինստիտուտում՝ մասնագիտանալով դերասանական արվեստում և թատերական ռեժիսուրայում (Ռուբեն Բաբայանի արվեստանոց): Որպես ռեժիսոր բեմադրել է երկու ներկայացում՝ «Բուկովսկին» (2022) և «Կաթիլը» (2024): Մասնակցել է շատ միջազգային փառատոների և մի քանի մրցանակի արժանացել, այդ թվում՝ լավագույն երիտասարդ դերասանուհի ճանաչվել («Արտավազը» մրցանակաբաշխություն, 2020):

Կորյուն Արզումանյան

Ծնվել է 1995-ին Երևանում: 2012-2016 թթ. սովորել է Երևանի թատրոնի և կինոյի պետական ինստիտուտի կինոռեժիսուրայի բաժնում (Հրանտ Մովսիսյանի արվեստանոց): Որպես ռեժիսոր նկարահանել է երաժշտական տեսահոլովակներ և վավերագրական հեռուստաֆիլմեր՝ հանդես գալով նաև որպես օպերատոր:

Միասնական ֆիլմացանկ

Իսկ Նվարդը էսօր չի գալու (2024):

Իսկ Նվարդը էսօր չի գալու

Հայաստան, 2024, 17'

Ռեժիսորներ՝ Մարիկա Դովլաթբեկյան, Կորյուն Արզումանյան

Սցենարի հեղինակ՝ Մարիկա Դովլաթբեկյան

Պրոդյուսեր՝ Կորյուն Արզումանյան

Օպերատոր՝ Կորյուն Արզումանյան

Կոմպոզիտոր՝ Նարեկ Կոսմոս

Հնչյունային ձևավորող՝ Արտուշ Ավետիսյան

Մոնտաժող՝ Կորյուն Արզումանյան

Արտադրող ընկերություն՝ 9teenOn

Ֆիլմը պատմում է Դավթի մասին, որը Երևանի թիվ 3 տարածքային մանկավարժահոգեբանական աջակցության կենտրոնում գործող թատերախմբի անդամ է: Խմբին դասավանդում է մի ռեժիսոր: Դավիթը սիրահարվում է խմբակ հաճախող մի աղջկա՝ Նվարդին: Նա երջանիկ է, երբ տեսնում է Նվարդին, իսկ երբ չեն հանդիպում, տխրում է: Ֆիլմի հեղինակները հետևում են Դավթի և Նվարդի հարաբերությունների զարգացմանը: Միաժամանակ նրանք փորձում են բացահայտել Դավթի ներաշխարհին ու աշխարհայացքը: Ֆիլմը հատուկ կարիքներով երեխաների և նրանց կյանքի մարտահրավերների մասին է:

Marika Dovlatbekyan

Born in Yerevan in 1994. She studied at the Yerevan State Institute of Theater and Cinematography from 2013 to 2017, specializing in Acting and Theater Directing in Ruben Babayan's studio. Regarding her directorial work, she has directed two performances: Bukovsky in 2022, The Drop in 2024 She has also participated in numerous international festivals and has received several awards, including the Best Young Actress Award at the Artavazd Awards in 2020.

Koryun Arzumanyan

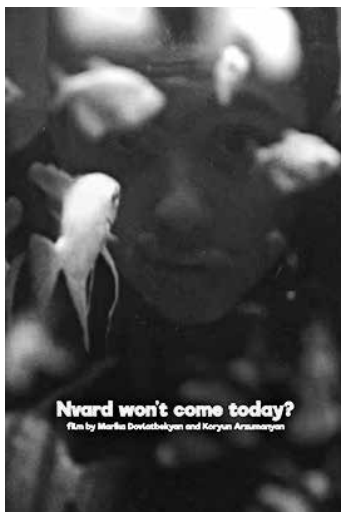
Born in Yerevan in 1995. He studied Film Directing at the Yerevan State Institute of Theater and Cinematography from 2012 to 2016 (Hrant Movsisyan's studio). Regarding his directorial work, he has directed music videos and documentary TV films as both a director and director of photography.

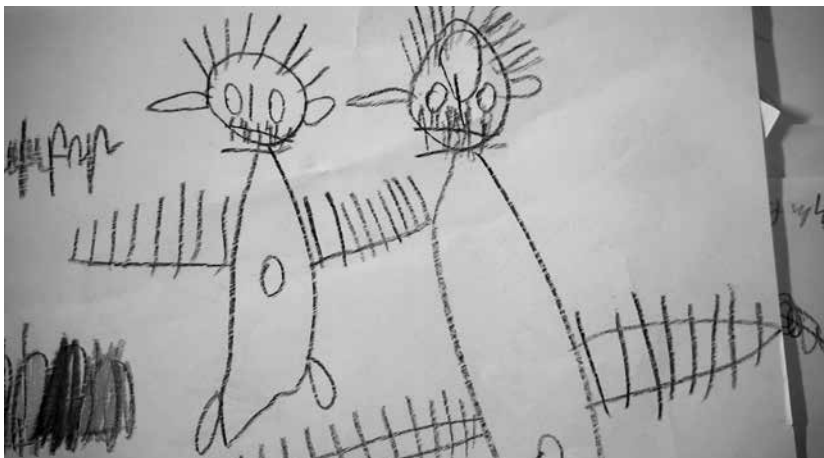
Joint Filmography

Nvard Won't Come Today? (2024).

Nvard Won't Come Today?

Armenia, 2024, 17'

Directors: Marika Dovlatbekyan,
Koryun Arzumanyan
Scriptwriter: Marika Dovlatbekyan
Producer: Koryun Arzumanyan
Cinematographer: Koryun Arzumanyan
Composer: Narek Cosmos
Sound: Artush Avetisyan
Editor: Koryun Arzumanyan
Production Company: 9teenOn

The film tells the story of David, who is part of the theater group at the N3 regional pedagogical-psychological support center in Yerevan. One of the directors teaches the group. David falls in love with a girl from the group, Nvard. David feels happy when he sees Nvard, and when they don't meet, he becomes sad. The authors follow the development of David and Nvard's relationship. Concurrently, the authors attempt to uncover David's inner world and worldview. The film narrates the tale of special children and the challenges they encounter in their lives.

Քիմ Տորես

1993 թվականին ծնված Քիմ Տորեսը կոստառիկացի սցենարիստ և ռեժիսոր է: Նրա ստեղծագործական աշխատանքն անդրադառնում է ինքնությանը և մի մարմին կամ մի վայր բնակեցնելու փորձառությանը: Նրա «Լուսինը մեզ կպարուրի» (2023), «Գիշերային լույս» (2022) և «Արևի որսորդը» (2021) կարճամետրաժները ցուցադրվել են Կաննի, Լոկառնոյի, Մար դել Պլատայի, Սինելատինո Ռենկոնտրես Թուլուզի կինոփառատոներում, MoMa-ում և «Լինքոլն» կենտրոնում:

Ֆիլմացանկ

Չենպիոնը (2015), Անտառ/լեռ (2017), Բանդանա (2019), Արևի որսորդը (2021), Գիշերային լույս (2022), Լուսինը մեզ կպարուրի (2023):

Լուսինը մեզ կպարուրի

Կոստա Ռիկա/ԱՄՆ, 2023, 18'

Ռեժիսոր՝ Քիմ Տորես

Պրոդյուսեր՝ Մանդարավա Բրիկեյր

Սցենարի հեղինակներ՝ Քիմ Տորես,

Ջուլիետա Սեկո,

Մանդարավա Բրիկեյր, Պիետրո Բուլգարելի

Օպերատոր՝ Պիետրո Բուլգարելի

Մոնտաժողներ՝ Ջուլիետա Սեկո, Քիմ Տորես

Կոմպոզիտոր՝ Կառլոս Բերգեն Դայք

Հնչյունային ձևավորողներ՝ Թոմաս Բեկա,

Նայրիրիբե Մոնտերո Խիմենես,

Անտոնիո Պորեմ Պիրես

Արտակադրային ձայն՝ Ջոել Արթուրո Քեմպիբել

Արտադրող ընկերություն՝ Mercuria

Երբ կախարդական լուսինը գաղտագողի հայտնվում է մթնշաղին, զուգահեռ իրականություններ են խճճվում Մանգանիլո քաղաքում, որը գտնվում է Կոստա Ռիկայի Կարիբյան ափին: Երիտասարդներն ու տարեցները միավորվում են ու բախվում մի հեքիաթի մեջ, որտեղ քաղաքը կարողանում է գոյություն ունենալ այնպիսին, ինչպիսին կա՝ գեղեցիկ և լքված, խորհրդավոր և միապաղաղ:

Kim Torres

Born in 1993, Kim Torres is a Costa Rican screenwriter and director. Her work focuses on inquiries about identity and the experience of inhabiting a body and a place, exploring narratives that play with a free and experimental cinema. Her short films *The Moon Will Contain Us* (2023), *Night Light* (2022) and *Suncatcher* (2021) have been screened in the official selection at Cannes, Locarno, Mar del Plata, Cinélatino Rencontres Toulouse, New Directors/New Films at MoMa and Lincoln Center, among others.

Filmography

El Campeón (2015), *Forest/Mountain* (2017), *Bandana* (2019), *Suncatcher* (2021), *Night Light* (2022), *The Moon Will Contain Us* (2023).

The Moon Will Contain Us

Costa Rica/USA, 2023, 18'

Director: Kim Torres

Producer: Mandarava Bricaire

Screenwriters: Kim Torres, Julieta Seco, Mandarava Bricaire, Pietro Bulgarelli

Cinematographer: Pietro Bulgarelli

Editors: Julieta Seco, Kim Torres

Composer: Carlos Bergen Dyck

Sound: Thomas Becka, Nayuribe Montero Jiménez, António Porém Pires

Narrator: Joel Arthurs Campbell

Production Company: Mercuria

As a magical moon creeps in the twilight, different timelines entwine in the town of Manzanillo, located in the Caribbean coast of Costa Rica. The youth and the elderly unite and collide in a tale, where the town is able to exist as it is: both beautiful and abandoned, mysterious and monotonous.

Գիորգի Պարկուսաձե

Գիորգի Պարկուսաձեն ոչ խաղարկային կինոռեժիսոր և մոնտաժող է Վրաստանի մայրաքաղաք Թբիլիսիից, ով միշտ մեծ հետաքրքրություն է ունեցել անծանոթների, նրանց պատմությունները ներկայացնելու և նրանց հիշողության պատկերները հավաքելու հանդեպ, քանի որ ըստ նրա՝ հիշողությունն այն որոշիչ որակն է, որ բնորոշում է մեզ որպես մարդ էակների: 2015-ին Գիորգին դարձել է մուլտիմեդիա լրագրության մագիստրոս, իսկ 2022-ին ավարտել է DocNomads ծրագիրը՝ մասնագիտանալով կինովավերագրության մեջ: Գիորգիի դեբյուտային լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմի՝ «Ռեքվիեմ ամառվա թեժ օրերին»-ի պրեմիերան կայացել է Սարաևոյի ՄԿՓ-ում, իսկ Թբիլիսիի ՄԿՓ-ում ճանաչվել է այդ տարվա լավագույն լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմ: Նրա կարճամետրաժ վավերագրական էսսեն՝ «Կորցնելու վարպետը», ցուցադրվել է բազմաթիվ միջազգային ու ազգային կինոփառատոներում և արժանացել Թբիլիսիի ՄԿՓ-ի Հատուկ հիշատակման:

Ֆիլմացանկ

Ավտոտնակների վրա (2018), Կորցնելու վարպետը (2023), Ռեքվիեմ ամառվա թեժ օրերին (2023):

Կորցնելու վարպետը

Վրաստան/Հունգարիա/Բելգիա/Պորտուգալիա, 2023, 29'

Ռեժիսոր՝ Գիորգի Պարկուսաձե

Պրոդյուսեր՝ Գիորգի Պարկուսաձե

Օպերատոր՝ Գիորգի Պարկուսաձե

Մոնտաժող՝ Գիորգի Պարկուսաձե

Հնչյունային ձևավորող՝ Թամաս Բոհաք

Արտադրող ընկերություն՝ DocNomads, Attic Docu Films

Խամրող տեսողությամբ կինոռեժիսորը խորհում է լույսի մասին, որը կկարոտի խավարի մեջ և այն հիշողությունների մասին, որոնք հանգիստ չեն տա իրեն մթության մեջ:

Giorgi Parkosadze

Giorgi Parkosadze is a documentary filmmaker and editor from Tbilisi, Georgia, who has always been curious to meet strangers, share their stories and collect their images in memory, as he believes memory is one of the main traits that defines us as human beings. In 2015, Giorgi received a MA degree in multimedia journalism and in 2022 he graduated from DocNomads obtaining a MFA degree in documentary film directing. Giorgi's debut feature-length documentary film Requiem to the Hot Days of Summer has premiered at Sarajevo FF 2023 and has been awarded for the best feature-length documentary at Tbilisi IFF. His short essay documentary Master of Loss has been screened at several international and local festivals and received a Special Mention at Tbilisi IFF.

Filmography

On the Garages (2018), Master of Loss (2023),
Requiem to the Hot Days of Summer (2023).

Master of Loss

Georgia/Hungary/Belgium/Portugal, 2023, 29'

Director: Giorgi Parkosadze

Producer: Giorgi Parkosadze

Cinematographer: Giorgi Parkosadze

Editor: Giorgi Parkosadze

Sound: Tamas Bohacs

Production Company: DocNomads, Attic Docu Films

Living with fading eyesight a filmmaker reflects on the light that will be missed in the darkness and the reminiscence that will be haunting him in the murk.

Կատարինա Յազբեց

1991 թվականին Սլովենիայում ծնված Կատարինա Յազբեցը Ռոտերդամում բնակվող տեսողական արտիստ է: Նա ավարտել է Լյուբլյանայի համալսարանի Տնտեսագիտության ֆակուլտետը և լուսանկարչության մագիստրոսի կոչում ստացել Սեն Յուսթի Արվեստի և դիզայնի դպրոցից: 2016-ին նկարահանել է «Մեր առանցքակալները» կարճամետրաժ ֆիլմը, որ պատմում է իր ընտանիքի կին անդամների հետ հայրենի գյուղի մոտ գտնվող քարայրում կարդալու մասին:

Խորացնելով իր հմայվածությունը կարդալու երևույթի հանդեպ՝ բելգիական բանտի բանտարկյալների մասնակցությամբ նկարահանել է «Սրտեր ներթափանցելով» ֆիլմը (2018): Նրա կարճամետրաժ «Չեք կարող ինձ ավտոմատացնել» (2021) ֆիլմը հաղթող է ճանաչվել անդրանիկ RTM Pitch-ի շրջանակում, ֆիլմի պրեմիերան էլ կայացել է 2021-ին՝ Ռոտերդամի կինոփառատոնում: «Ճանաչիր քարերդ» ֆիլմը մասնակցել է 2024-ի Ռոտերդամի ՄԿՓ-ին:

Ֆիլմացանկ

Մեր առանցքակալները (2016), Սրտեր ներթափանցելով (2018), Չեք կարող ինձ ավտոմատացնել (2021), Ճանաչիր քարերդ (2023):

Ճանաչիր քարերդ

Գերմանիա/Նիդերլանդներ, 2023, 21'

Ռեժիսոր՝ Կատարինա Յազբեց

Պրոդյուսեր՝ Կատարինա Յազբեց

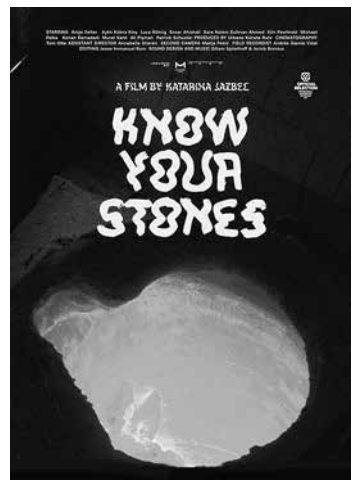
Օպերատոր՝ Թոմ Օտ

Մոնտաժողներ՝ Ջեյի Էմանուել Բոմ, Կատարինա Յազբեց

Հնչյունային ձևավորողներ՝

Գիլիամ Շալիստոհֆ, Յորիկ Բրոնիուս, Անդրես Գարսիա Վիդալ,

Թայս Մուայս, Անտալ վան Նի
Արտադրող ընկերություններ՝
Urbane Künste Ruhr, TENT Film

Մինչ մենք առերեսվում ենք կլիմայի փոփոխությանը, երիտասարդ ակտիվիստները, պողպատ մշակողները և երկրաբանը մեկտեղվում են ժամանակային ճամփորդությունների վայրում, որտեղ միակցվում են մղձավանջերն ու ձգտումները: Այս ֆիլմը, որի կենտրոնում հումքն է, շրջագայության է տանում հանդիսատեսին Գերմանիայի Ռուր շրջանի պողպատի արդյունաբերական կետերով և պղնձի հանքերով:

Katarina Jazbec

Born in 1991 in Slovenia, Katarina Jazbec is a Rotterdam-based visual artist. She graduated from the Faculty of Economics at the University of Ljubljana and holds an MA in Photography from the St. Joost School of Art & Design. In 2016, she directed *Our Bearings*, a short film about reading with the female members of her family at a cave near her home village. She continued exploring her fascination with reading with inmates of a Belgian prison in *Permeating Hearts* (2018). Her short *You Can't Automate Me* (2021) was the winner of the inaugural RTM Pitch and premiered at IFFR 2021. *Know Your Stones* (2023) was selected for IFFR 2024.

Filmography

Our Bearings (2016), Permeating Hearts (2018),
You Can't Automate Me (2021), Know Your Stones (2023).

Know Your Stones

Germany/Netherlands, 2023, 21'

Director: Katarina Jazbec

Producer: Urbane Künste Ruhr, Katarina Jazbec

Cinematographer: Tom Otte

Editors: Jesse Immanuel Bom, Katarina Jazbec

Sound: Giliam Spliethoff, Jorick Bronius, Andrés García Vidal,
Thijs Muijs, Antal van Nie

Production Companies: Urbane Künste Ruhr, TENT Film

As we face climate change, young activists, steelworkers, and a geologist come together in a time-traveling space where nightmares and aspirations abound. This documentary focuses on raw materials and takes the viewer on a tour of the steel industry and the copper mines in the Ruhr region of Germany.

Սահանդ Սարհադդի

1991 թվականին ծնված Սահանդ Սարհադդին կինոռեժիսոր է և տեսողական արտիստ: Նա Berlinale Talents 2023-ի շրջանավարտ է և ավարտել է Թեհրանի համալսարանի Գեղարվեստի ֆակուլտետի թատերական և դրամատիկական գրականության բաժինը: 2006-ին սկսել է համագործակցել որոշ հրատարակությունների հետ՝ որպես լուսանկարիչ: Նրա ստեղծագործությունների կենտրոնում է պատմության, լուսանկարչության, երաժշտության և գրականության մեջ անտեսված իրադարձությունների ինտեգրումը: Նա ունեցել է ավելի քան տասը անհատական և խմբային ցուցահանդեսներ (լուսանկարչություն, վիդեոարտ և կատարողական արվեստ) և հեղինակել է հինգ կարճամետրաժ և լիամետրաժ ֆիլմեր, որոնք ցուցադրվել են Իրանի, Շվեյցարիայի, Ֆրանսիայի, Մեծ Բրիտանիայի, ԱՄՆ-ի, Գերմանիայի, Կանադայի և այլ երկրների կինոփառատոներում: 2020 թվականին անդամակցել է Իրանի վավերագրական ֆիլմերի ասոցիացիային (IRDFA) և ներկայումս դրա խորհրդի անդամ է: Նաև Կինոյի տան անդամ է: 2023-ին մասնակցել է Բեռլինալեի «Short Form Station» ծրագրին:

Ֆիլմացանկ

Այրման երաժշտական պատմությունը (2015),
Հեղափոխության բեկորներ (2019),
Մոռացության տունը (2021), Մատաղ (2023):

Մատաղ

Միացյալ Թագավորություն/Իրան, 2023, 8՝

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Սահանդ Սարհադի
Պրոդյուսերներ՝ Յալդա Սարհադի, Սահանդ Սարհադի
Մոնտաժող՝ Սահանդ Սարհադի
Հնչյունային ձևավորող՝ Փայամ Հաշեմի Տարի
Արտադրող ընկերություն՝ Sheen Studio Ltd

«Մատաղ»-ը փորձարարական կարճամետրաժ ֆիլմ է, որը խորանուճ է 1979 թվականի իրանական հեղափոխության արխիվային կադրերի մեջ՝ պատկերելով խորհրդանշական նարատիվ, որ պարուրվում է կենդանիների՝ «բեսմե» բառով հայտնի զոհաբերության ծիսական գործողության շուրջ: Սա ազգի զոհաբերության այլաբանական պատկեր է՝ քաղաքական վերափոխումների ֆոնին:

Մրցանակներ

«Սկսնակ վիդեո» մրցանակ, 38-րդ VIDEOFRAMES,
Կլերմոն Ֆերան, Ֆրանսիա, 2024:

Sahand Sarhaddi

Born in 1991, Sahand Sarhaddi is a filmmaker and visual artist. He is an alumnus of “Berlinale Talent” 2023 and graduated in Theatre and Dramatic Literature at the Faculty of Fine Arts of Tehran University. In 2006, he started collaborating with some publications as a photographer. His artistic work focuses on integrating untold stories in history, photography, music and literature. He has done more than ten solo and group exhibitions (such as photography, video arts and performance arts) and five short and feature-length films that have been screened in festivals in Iran, Switzerland, France, the UK, the US, Germany, Canada, etc. He joined the Iranian Documentary Filmmakers Association (IRDFA) in 2020 and is currently a member of its board. Also a member of the House of Cinema. He participated in the Berlinale “Short Form Station” in 2023.

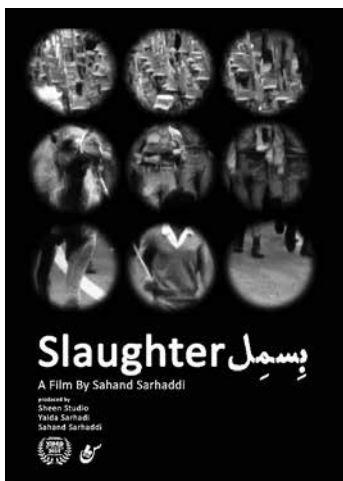
Filmography

Musical History of Burning (2015), Fragments of a Revolution (2019),
The House of Forgetfulness (2021), Slaughter (2023).

Slaughter

United Kingdom/Iran, 2023, 8'

Director and Scriptwriter:

Sahand Sarhaddi

Producers:

Yalda Sarhadi,
Sahand Sarhaddi

Editor:

Sahand Sarhaddi

Sound:

Payam Hashemi Tari

Production Company:

Sheen Studio ltd

Slaughter is an experimental short film that delves into the archival and historical footage of the Iranian Revolution in 1979, depicting a symbolic narrative surrounding the ritualistic act of animal sacrifice, known as “Besimal.” It serves as an allegorical representation of a nation’s sacrifice amidst the backdrop of political transformations.

Awards

Emerging Video Award, 38th VIDEOFORMES, Clermon Ferran, France, 2024.

Պերդուզատ Էնվեր

Պերդուզատ Էնվերը տեղափոխվել է Գերմանիա և սկսել է իր կինոուսումը Համբուրգի գեղարվեստի համալսարանում (HFBK) 2016 թվականին: 2019-ին HFBK Ձեռքբերումների համար դրամաշնորհի դափնեկիր էր: Էնվերի ավարտական «Յակոբի պատմությունները» ֆիլմը 2023-ին առաջադրվել է «Առաջին քայլեր» մրցանակի, իսկ պրեմիերան եղել է Լյուբեկի հյուսիսային կինոյի 65-րդ օրերի շրջանակում: Ավելի ուշ՝ 2024-ին, ֆիլմն ընդգրկվել է Սոնիի «Visions du Réel» կինոփառատոնի ծրագրում: Ներկայումս Էնվերն ապրում և ստեղծագործում է Համբուրգում:

Ֆիլմացանկ

Ինքնություն (2016), Ձուկ (2018), Յակոբի պատմությունները (2023):

Յակոբի պատմությունները

Գերմանիա, 2023, 12'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Պերդուզատ Էնվեր
Օպերատոր և նկարիչ՝ Յուլյոն Կո
Մոնտաժող՝ Պերդուզատ Էնվեր
Գերմաներեն տեքստը՝ Ստեֆան Կնաուս
Հնչյունային ձևավորող՝ Դավիդ Շտոլց,
Դավիդ Ռոներ

Գյուղում երջանիկ մանկությունից հետո Յակոբը՝ ռեժիսորի մուլտիպլիկացիոն պլտեր էգոն, և նրա ծնողները տեղափոխվում են չինական մեգապոլիս: Դպրոցում ռասայական խտրականության պատճառով նա սկսում է գիտակցել իր ազգային պատկանելությունը: Յակոբը որոշում է փախչել՝ ռիսկելով վերապրել մեկուսացում և մեռություն: Նուրբ անիմացիոն ստեղծագործություն, որը շրջափելի է դարձնում արքայի ցավը:

Perghuzat Enver

Perghuzat Enver moved to Germany and began his film studies at HFBK University of Fine Arts Hamburg in 2016. He was awarded the HFBK Achievement Grant Award in 2019. His graduation film *Stories of Jacob* was nominated for the First Steps Award in 2023 and had its national premiere at the 65th Nordische Filmtage Lübeck (Lübeck Nordic Film Days), and was later selected at Visions du Réel 2024. Currently Enver is based in Hamburg, Germany.

Filmography

Identity (2016), *Fish* (2018), *Stories of Jacob* (2023).

Stories of Jacob

Germany, 2023, 12'

Director and Scriptwriter: Perghuzat Enver

Photography and Drawing: Yujeong Ko

Editor: Perghuzat Enver

German Text: Stephan Knauss

Sound Mix: David Stolz, David Ronner

After a happy childhood in the countryside, Jacob – the filmmaker’s animated alter ego – and his parents move to a Chinese megalopolis. He becomes aware of his ethnicity through the racism he experiences at school. He decides to run away, risking ensuing isolation and solitude. A tender animated composition, which evokes the pain of exile.

Ալինա Մակսիմենկո

Նկարիչ, կինոռեժիսոր և օպերատոր Ալինա Մակսիմենկոն ծնվել է Ուկրաինայի մայրաքաղաք Կիևում: 1985-1988 թթ. սովորել է Տ. Շևչենկոյի անվան Արվեստի դպրոցում: 1993-ին ավարտել է Կիևի Մ. Բոլշուկի արվեստի քոլեջը: 2014 թվականին ցուցադրել է իր առաջին տեսահոլովակը Կիևի Արսենալում: 2019-ին ավարտել է Ռադիոհեռարձակման և մամուլի ինստիտուտը՝ կինոռեժիսոր մասնագիտությամբ (Սերգեյ Բուկովսկու արվեստանոց): 2020 թվականին ավարտել է Վայդայի դպրոցի «DOK PRO» կրթական ծրագիրը: Նա BG-Art-ի նկարիչների միության անդամ է 2001 թվականից և Ուկրաինայի նկարիչների միության անդամ՝ 2003 թվականից: Մինչև 2022 թվականի Ռուս-ուկրաինական պատերազմի մեկնարկն ապրել և աշխատել է Ուկրաինայում, այնուհետ ստիպված է եղել փախչել երկրից: Նրա «Օդից կախված» լիամետրաժ վավերագրական դեբյուտի պրեմիերան կայացել է «Visions du Reel» և «Millennium Docs Against Gravity» կինոփառատոներում:

Ֆիլմացանկ

Պտիցա (2022), Օդում կախված (2024):

Պտիցա

Լեհաստան, 2022, 30՝

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝

Ալինա Մակսիմենկո

Պրոդյուսերներ՝ Ֆիլիպ Մարչևսկի,

Կատարժինա Մադայ-Կոզլովսկա

Օպերատոր՝ Ալինա Մակսիմենկո

Կոմպոզիտոր՝ Վլադիմիր Տարասով

Մոնտաժող՝ Ֆելիքս Մամչուր

Հնչյունային ձևավորում՝

Ալինա Մակսիմենկո

Արտադրող ընկերություն՝ Wajda Studio

Համավարակի ֆոնին ծավալվող պատմությունը պատմում է երկու կնոջ՝ մոր ու նրա չափահաս դստեր մասին: Տան մի հատվածում մայրիկի երաժշտական դպրոցն է, որը նա ղեկավարում է առցանց: Նա դաշնամուրի ուսուցչուհի է, ուժեղ և կազմակերպված կին, ով շփվում է միայն իր աշակերտների հետ և հետևաբար՝ երեխաների անձայրածիր մի ծով ունի: Շենքի մյուս հատվածում դստեր նկարչական արվեստանոցն է: Երկու աշխարհները հազվադեպ են մեկտեղվում՝ ստեղծելով մարդկային մենակության փոխաբերություն: Սակայն, ի վերջո, հերոսներին միավորում է Կատյայի՝ իրենց ընկերուհի Իննայի դստեր մահվան լուրը:

Մրցանակներ

Գլխավոր մրցանակ, «Լրիվ ճիշտ է» ՄԿՓ, Բրազիլիա, 2023;
Լավագույն ռեժիսուրա, Աստրա կինոփառատոն, Ռումինիա, 2023;
Անդրեյ Մատրոսովի մրցանակ, Docudays UA, Ուկրաինա, 2023:

Alina Maksimenko

Alina Maksimenko is an artist born in Kiev, Ukraine. Painter, film director, director of photography. During the years 1985-1988 she studied in Art School named after T.G. Shevchenko. She graduated from Kiev Art. College of M. Boychuk in 1993. In 2014, she showed her first video installation at the Kiev Arsenal. She also finished documentary film directing specialty at class of Sergey Bukovsky, Radio Broadcasting and Press Institute in 2019. She graduated from DOK PRO educational programme at Wajda School in 2020. She is a member of the BG-Art Union of Artists since 2001 and a member of Art Union of painters of Ukraine since 2003.

She lived and worked in Ukraine until the war broke and she had to flee the country. Her feature length documentary debut “In Limbo” premiered at Visions du Reel and Millennium Docs Against Gravity.

Filmography

Ptitsa (2022), In Limbo (2024).

Ptitsa

Poland, 2022, 30'

Director and Scriptwriter: Alina Maksimenko

Producers: Filip Marczewski, Katarzyna Madaj-Kozłowska

Cinematographer: Alina Maksimenko

Composer: Vladimir Tarasov

Editor: Feliks Mamczur

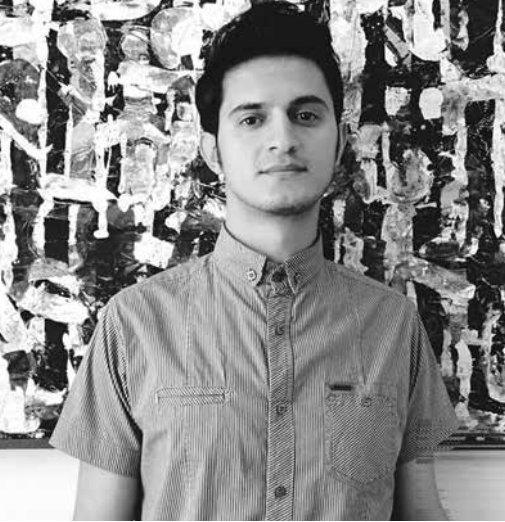
Sound: Alina Maksimenko

Production Company: Wajda Studio

Set during a pandemic, the story unfolds in the family home of two women – a mother and her adult daughter. In one part of the house is the mother’s music school, which she runs online. She is a piano teacher, a strong and organized woman who only has contact with her students and therefore has an endless sea of children around her. The other part of the building houses the daughter’s painting studio. The two worlds rarely come into contact with one another, constituting a metaphor for human loneliness. Ultimately, however, the protagonists are brought together by the story of the death of Katya, the daughter of their friend Inna.

Awards

Main Award, It’s All True! IDFF, Brazil, 2023; Best Direction, Astra Film Festival, Romania, 2023; Andrei Matrasov Award, Docudays UA, Ukraine, 2023.

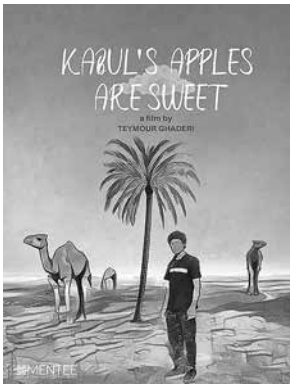

Թեյմուր Ղադերի

1990 թվականին Իրանում ծնված Թեյմուր Ղադերին սցենարական վարպետություն և լուսանկարչություն է ուսանել: Նա գրել է «Կորցրած հասցես» և «Ամառային ցուրտ» պատմվածքները: Նա նաև նկարահանել է 8 կարճամետրաժ ֆիլմ և արժանացել 116 ազգային ու միջազգային մրցանակների իր ֆիլմերի համար:

Ֆիլմացանկ

Նուռը դրախտի պտուղն է (2012), Ընտրելով լուսաբացը (2013), Այն հարվածեց տանիքին (2014), Թուֆ (2016), Գրկախառնություն (2019), Իջիր (2020), Լեռ (2020), Գանդո (2021), Քարուլի խնձորները քաղցր են (2024):

Քարուլի խնձորները քաղցր են *Իրան, 2024, 10'*

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝

Թեյմուր Ղադերի

Պրոդյուսեր՝

Լեռնիգիա Յվիկերտ

Օպերատոր՝

Թեյմուր Ղադերի

Մոնտաժող՝

Հարի Ահմադի

Էսմայիլը 16-ամյա աֆղան դեռահաս փախստական է, որն ապրում է Իրանի Քիշ կղզում: Նրա գործն ուղտերին խնամելն է: Նա ջանում է Աֆղանստանում գտնվող իր քրոջը նոր բջջային հեռախոս ուղարկել, որպեսզի նրանք կարողանան կրկին կապ հաստատել միմյանց հետ:

Teymour Ghaderi

Born 1990 in Iran, Teymour Ghaderi graduated in screenwriting and photography. He has written the short stories *The Address I've lost* and *Summer Cold*. He has also directed 8 short films and is the winner of 116 national and international accolades for the films.

Filmography

Pomegranate is the Fruit of Paradise (2012), *Picking the Dawn* (2013), *It Hit Upon the Roof* (2014), *Mulberry* (2016), *Hug* (2019), *Get Off* (2020), *Mountain* (2020), *Gando* (2021), *Kabul's Apples Are Sweet* (2024).

Kabul's Apples are Sweet

Iran, 2024, 10

Director and Scriptwriter: Teymour Ghaderi

Producer: Letitia Zwickert

Cinematographer: Teymour Ghaderi

Editor: Hadi Ahmadi

Esmael is a 16-year-old Afghan teenager and refugee living on Kish Island in Iran. His job is to look after camels. He is struggling to send a replacement mobile phone to his sister in Afghanistan so they can be in touch with each other once again.

Լիամետրաժ

Ֆիլմերի մրցույթ

Feature-length

competition

Դինա Սեմիկինա

Դինա Սեմիկինան ռեժիսոր և սցենարիստ է: 2021 թվականին ավարտել է Սանկտ Պետերբուրգի կինոյի և հեռուստատեսության պետական ինստիտուտի խաղարկային կինոռեժիսուրայի բաժինը (Կոնստանտին Լոպուշանսկու արվեստանոց):

Ֆիլմացանկ

Սաշկա (2019), Ճանապարհի վերջը (2021), 34/134 (2023):

34/134

Ռուսաստան, 2023, 54'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝

Դինա Սեմիկինա

Պրոդյուսեր՝ Դինա Սեմիկինա

Օպերատոր՝ Դինա Սեմիկինա

Մոնտաժող՝ Դինա Սեմիկինա

Հնչյունային ձևավորում՝ Դինա Սեմիկինա

Մայր ու դուստր Ավագ շաբաթվա ընթացքում վերադառնում են իրենց հայրենի Բելգորոդ քաղաք: Մայրը փորձում է գտնել հոր գերեզմանը, մինչ դուստրը փնտրում է իր առաջին խաղարկային ֆիլմի լոկացիաները:

Dina Semykina

Dina Semykina is a director and screenwriter. Graduated from the St Petersburg State Institute of Cinema and TV in 2021 with a Bachelor's degree in feature film directing (Konstantin Lopushansky's workshop).

Filmography

Sashka (2019), The End of the Road (2021), 34/134 (2023).

34/134

Russia, 2023, 54'

Director and Scriptwriter:

Dina Semykina

Producer: Dina Semykina

Cinematographer: Dina Semykina

Editor: Dina Semykina

Sound: Dina Semykina

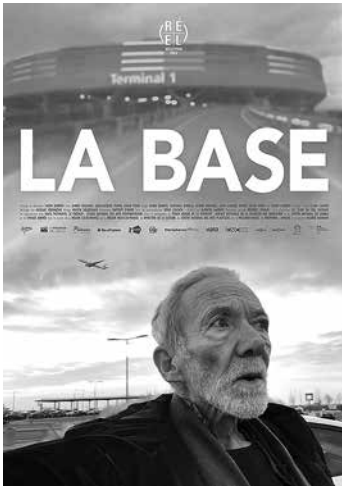
Mother and daughter are returning to their hometown Belgorod during an Easter week. Mother is trying to find her father's grave. Daughter is looking for locations for her first feature film.

Վաղիմ Դումեշ

Վաղիմ Դումեշը ռեժիսոր և արվեստագետ-հետազոտող է, որ ապրում է Փարիզում: Լատվիայում ծնված Դումեշն իր ստեղծագործություններում ուսումնասիրում է մեծ տնտեսական ու քաղաքական կառուցվածքներում շարժունակությանը, պատկանելությանը և մարդկային հոգեվիճակին վերաբերող հարցեր:

Ֆիլմացանկ

Կեղտոտ գործ (2015), Բազա (2023):

Բազա

Ֆրանսիա, 2023, 72'

Ռեժիսոր՝ Վաղիմ Դումեշ
Պրոդյուսեր՝ Կանտան Լորան
Օպերատորներ՝ Սանտյագո Բոնիլա, Վաղիմ Դումեշ, Ահմեդ Մզիադա, Ժան-ժակ Պապոն, Խամ Վոն
Մոնտաժող՝ Կլարա Չապուս
Հնչյունային ձևավորող՝ Վաղիմ Դումեշ, Նիկոլա Վերիեյ, Մարտին Դելզեսկո
Արտադրող ընկերություն՝ Les Films de l'oeil sauvage

Փարիզյան տաքու վարորդներն իրենց հեռախոսների տեսախցիկներով վավերագրում են «Բազ արիեր տաքսի»-ն՝ հսկայական, մեկուսի տրանսպորտային հանգույցը Շառլ դը Գոլ օդանավակայանի մատույցներում: Հենց այստեղ են երկար ժամեր անցկացնում տարեց վարորդները՝ աշխարհի ամենատարբեր ծայրերից, սպասելով, որ իրենց տերմինալներ կանչեն: Այստեղ են իրենք ապաստանում ուժասպառությունից և մեծ քաղաքում եռացող մրցակցությունից: Այստեղ՝ ժամանակի ու տարածության միջև խարսխված, իրենք խթանում են համայնքային կյանքը, որպեսզի չառերեսվեն իրենց զբաղմունքի անկմանն ու արագ փոփոխվող աշխարհին:

Vadim Dumesh

Vadim Dumesh is a director and artist-researcher based in Paris. Originally from Latvia, he explores questions of mobility, belonging, and human condition in larger economic and political structures.

Filmography

Dirty Business (2015), La Base (2023).

La Base

France, 2023, 72'

Director: Vadim Dumesh

Producer: Quentin Laurent

Cinematographers: Santiago Bonilla, Vadim Dumesh, Ahmed Mguiada, Jean-Jacques Papon, Kham Vong

Editor: Clara Chapus

Sound: Vadim Dumesh, Nicolas Verhaeghe, Martin Delzescaux

Production Company: Les Films de l'oeil sauvage

With the cameras of their smartphones, Parisian taxi drivers chronicle the Base Arrière Taxi, a gigantic isolated transit hub on the outskirts of Roissy-Charles de Gaulle airport. Here, more and more aging drivers, immigrants from all corners of the world, spend long hours waiting to be dispatched to the terminals. Here they find refuge from fatigue and the fierce competition from the metropolis. Here, suspended in space and time, they foster community life to escape the decline of their trade and the fast-changing world.

Ադրիանո Վալերիո

Ադրիանո Վալերիոյի կարճամետրաժ «37°4S» ֆիլմը Կաննի կինոփառատոնում արժանացել է Հատուկ հիշատակման (2013), իսկ 2014 թվականին՝ Դավիդ դի Դոնատելլո մրցանակին: Նրա առաջին լիամետրաժ ֆիլմը՝ «Բանատ – Ճամփորդությունը», ներկայացվել է Վենետիկում՝ Միջազգային քննադատների շաբաթ ծրագրում (2015) և առաջադրվել «Ոսկե գլոբուս»-ի «Լավագույն առաջին ֆիլմ»

անվանակարգում՝ ի վերջո ընդգրկվելով ավելի քան 70 միջազգային փառատոններում և ստանալով զանազան մրցանակներ: Վալերիոյի կարճամետրաժ «Իմ սեր, իմ ընկեր» ֆիլմը ներկայացվել է «Հորիզոններ» ծրագրում (Վենետիկ, 2017) և Տրոնտոյի ՄԿՓ-ում: «Կարթագենի արժիվները» 2020-ին Վենետիկում Միջազգային քննադատների շաբաթի բացման ֆիլմն էր: «Գիշերային զբոսանքը» Կլերմոն-Ֆերանի կինոփառատոնում արժանացել է Canal+ մրցանակին (2021) և 2022-ին առաջադրվել «Սեզար»-ի: Նրա վերջին լիամետրաժը՝ «Կասաբլանկա»-ն (2023), ներկայացվել է Վենետիկի միջազգային կինոփառատոնի «Վենետիկյան օրեր» բաժնում:

Ֆիլմացանկ

37°4S (2013), Ազոտո (2016), Բանատ – Ճամփորդություն (2016), Իմ սեր իմ ընկեր (2017), Կարթագենի արժիվները (2020), Գիշերային զբոսանք (2021), Կալկաթա, 8:40 (2022), Կասաբլանկա (2023):

Կասաբլանկա

Ֆրանսիա/Իտալիա, 2023, 63'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Ադրիանո Վալերիո

Պրոդյուսերներ՝ Լիոնել Մասոլ, Ջուլիա Աչիլի,

Մարկո Ալեսսի, Փոլին Ջեյգլենդ

Օպերատորներ՝ Դիեգո Ռոմերո Սուարես-Իլանսու,

Ջոնայան Ռիկերոլ

Մոնտաժողներ՝ Անդրեա Մագուոլո, Ալիս Ռոֆինենգո

Կոմպոզիտոր և հնչյունային ձևավորող՝ Էնրիկո Ասկոլի

Նկարահանվել են՝ Ֆուադ Միֆթահ, Դանիելա Բրանդի

Արտադրող ընկերություններ՝ Films Grand Huit, Dugong Films

Ֆուադը՝ Կասաբլանկայի հայտնի թաղամասերից մեկի իմամի որդին, արդեն տասը տարի թաքուն ապրում է Իտալիայում՝ բուժում ստանալու սպասումով: Ապուլիացի Դանիելան էզոտերիկների վերին միջին խավի ընտանիքից է: Նա նախկին թմրամոլ է ու ապրում է խոր մենության մեջ: Իրենք պատահաբար են հանդիպել Ումբրիայում, ու երկուսն էլ առանց երկմտելու պնդում են, որ առանց մյուսի՝ իրենք այսօր չէին լինի: Իրենց հանդիպումը մեկնարկն էր մի սիրո, որն օգնում է իրենց կազդուրվել տարվա եղանակների ու ամենօրյա ծեսերի դանդաղ ռիթմի ներքո՝ առկախված մի վայրում, որ պարում է ժամանակի մեջ: Սակայն տարիների ընթացքում Ֆաուդը հոգնում է իր վիզային սպասելուց՝ հիասթափվելով մի միջավայրից, որին ինքը, իր համոզմամբ, երբեք չի պատկանի: Արդյոք կվերադառնան նա Կասաբլանկա, անգամ եթե դա նշանակի, որ այլևս երբեք չի կարողանա Իտալիա գալ:

Adriano Valerio

Adriano Valerio's short 37°45 received a Special Mention at Cannes Film Festival (2013) and won the David di Donatello (2014) award. His first feature film Banat – The Journey, was presented at the International Critics' Week – Venice (2015) and was nominated at the Golden Globes for Best First Film, eventually being selected for more than 70 international festivals and receiving various awards. His short Mon amour mon ami was presented at Orizzonti (Venice, 2017) and at TIFF. His documentary Les aigles de Carthage was the opening short film at International Critics' Week (Venice, 2020). His short The Nightwalk has been awarded with the Prix Canal+ at Clermont-Ferrand Film Festival (2021) and selected for the

César Awards 2022. His latest feature documentary *Casablanca* (2023) was presented at the Venice Days section of the Venice International Film Festival.

Filmography

37°4S (2013), Agosto (2016), Banat – The Journey (2016), Mon amour mon ami (2017), Les aigles de Carthage (2020), The Nightwalk (2021), Calcutta, 8:40am (2022), *Casablanca* (2023).

Casablanca

France/Italy, 2023, 63'

Director and Scriptwriter: Adriano Valerio

Producers: Lionel Massol, Giulia Achilli,
Marco Alessi, Pauline Seigland

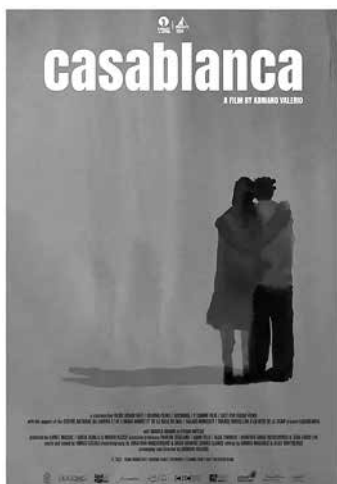
Cinematographers: Diego Romero Suarez-Ilanos,
Jonathan Ricquebourg

Editors: Andrea Maguolo, Alice Roffinengo

Composer and Sound: Enrico Ascoli

Featuring: Fouad Miftah, Daniela Brandi

Production Companies: Films Grand Huit, Dugong Films

Fouad, son of the Imam of a popular neighborhood in Casablanca, has been clandestine in Italy for ten years, awaiting medical treatment. Daniela comes from an upper middle-class family of esotericists from Puglia. A former drug addict, she lives in great loneliness. They met by chance in Umbria, and they both claim without hesitation that the other saved their life. Their meeting is the beginning of a love that helps them heal the slow rhythm of seasons and daily rituals, a suspended place that dances in time. Yet, over the years, Fouad gets tired of waiting for his Visa, exhausted by an environment he feels he will never belong to. Is he going to return to Casablanca, even if that means never going back to Italy?

Կատարինա Լարանխեյրո

1983 թվականին ծնված Կատարինա Լարանխեյրոն վիզուալ մարդաբան է, ով հետզադուֆատիրության և գլոբալ քաղաքացիության դոկտոր է: Վերջին տասը տարիներին նա ուսումնասիրել է կինոյի և տիեզերաբանական պատկերների հարաբերությունը Գվինեա-Բիսաուում ազատագրական պայքարի ժամանակ, ինչը նաև իր մագիստրոսական «Այսօրվա պատճառով» կարճամետրաժ ֆիլմի թեման էր: Մինևույն ժամանակ նա ղեկավարել և մասնակցել է բազմաթիվ նախագծերի, որտեղ մեկտեղվում էին մարդաբանությունը, կինոն և պատկերային արվեստը: Ներկայումս նա 6-ամյա հետազոտական նախագիծ է իրականացնում Կաբո Վերդեում, Գվինեա-Բիսաուում և վերջիններիս եվրոպական սփյուռքում ժողովրդական կինոարտադրության մասին:

Դանիել Բարոկա

1976 թվականին ծնված Դանիել Բարոկան աշխատում է գեղանկարչության, կինոյի և պատմագիտական մարդաբանության հատման կետում: Նրա ներկայիս դոկտորական հետազոտության ուշադրության կենտրոնում Պորտուգալիայում ու Գվինեա-Բիսաուում պատերազմական պատկերների հետազոտությունն է: Հեղինակել է ընդլայնված կինոինստալյացիաներ, ինչպիսիք են «Ձինվորը խաղում է սատկած մողեսի հետ»-ը (2008) և «...մշուշոտ ու շփոթեցնող լանդշաֆտ»-ը (2009): Եղել է հետևյալ կազմակերպությունների ռեզիդենտ արվեստագետ՝ Բեռլինի «Բեթանիա» նկարիչների տանը, Ամստերդամի Գեղարվեստի թագավորական ակադեմիայում, Բեյրութի «Տնային աշխատավայր» ծրագրում և Նյու Յորքի Նկարչական կենտրոնում:

Միասնական ֆիլմացանկ

Կրակ ցեխի մեջ (2023):

Կրակ ցեխի մեջ

Պորպուգալիա, 2023, 119'

Ռեժիսորներ՝ Կատարինա Լարանխեյրո, Դանիել Բարոկա
Պրոդյուսերներ՝ Ռուի Ռիբեյրո, Անսգար Շեֆեր
Օպերատոր՝ Դանիել Բարոկա
Մոնտաժող՝ Դանիել Բարոկա
Հնչյունային ձևավորող՝ Դիդիո Պեստանա
Արտադրող ընկերություն՝ Kintop

Ունալը բրինձ աճեցնողների գյուղ է, որի բնակիչները ճակատագրական դեր են խաղացել Գվինեա-Բիսաուի ազատագրական պայքարում ընդդեմ պորտուգալական գաղութատիրության: Իրենք են առաջինը զինված ընդվզում սկսել՝ պարտիզանների շարքերում հավաքագրելով իրենց նախնիների ոգիներին՝ իռաներին՝ երկրի բնական տերերին, որոնց իրենք մեծ ակնածանքով են վերաբերվում: Առայսօր բրնձի աճեցման գործընթացի յուրաքանչյուր տարր՝ հերկելուց մինչև բերքահավաքը, մոայլվում է պատերազմի մասին հուշերով: Սա մի տրավմա է, որ դաջված է իրենց առօրյա ծեսերի, մարմինների, լանդշաֆտների ու տեխնո երաժշտության մեջ:

Մրցանակներ

«INATEL» հիմնադրամի մրցանակը Մշակութային և ավանդական պրակտիկաների, ինչպես նաև ոչ նյութական ժառանգության մասին լավագույն ֆիլմի համար, DocLisboa, Պորտուգալիա, 2023:

Catarina Laranjeiro

Born in 1983, Catarina Laranjeiro is a visual anthropologist holding a Ph.D. in Post-Colonialism and Global Citizenship. In the last ten years, she has researched the relationship between cinema and cosmological images during the liberation struggle in Guinea-Bissau, also part of her master thesis short film *Pabia di Aos* (2013). At the same time, she led and participated in several projects interlacing anthropology, cinema, and visual arts. Currently, she is conducting a six-year research project about vernacular film production in Cape Verde, Guinea-Bissau, and their diasporas in Europe.

Daniel Barroca

Born in 1976, Daniel Barroca works in the intersection between fine arts, film and historical anthropology. His current Ph.D. research is focused on the afterlives of war images in Portugal and Guinea-Bissau. He is the author of expanded cinema installations like *Soldier Playing with Dead Lizard* (2008) and *...a hazy and confusing landscape* (2009). He was a resident artist at the Künstlerhaus Bethanien, Berlin; Rijksakademie van Beeldende Kunsten, Amsterdam; Home Workspace Program, Ashkal Alwan, Beirut; and Open Sessions, The Drawing Center, New York.

Joint Filmography

Fire in the Mud (2023).

Fire in the Mud

Portugal, 2023, 119'

Directors: Catarina Laranjeiro,
Daniel Barroca

Producers: Rui Ribeiro,
Ansgar Schaefer

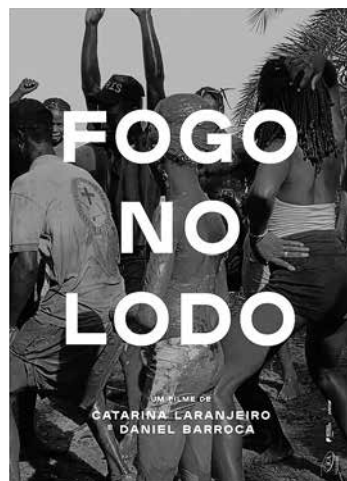
Cinematographer: Daniel Barroca

Editor: Daniel Barroca

Sound: Dídio Pestana

Production Company: Kintop

Unal is a village of rice producers whose inhabitants played a crucial role in Guinea-Bissau's liberation struggle against

Portuguese colonialism. They were the first to engage in the armed uprising, mobilizing their ancestral spirits, the Irãs – the natural land-owners to whom they pay reverence – into the guerilla. Still today, every gesture of the rice cycle – from plowing to harvesting – is haunted by memories of the war. A trauma that is also inscribed in their present-day rituals, bodies, landscapes, and techno music.

Awards

INATEL Foundation Award for Best Film Dealing with Cultural and Traditional Practices as well as Intangible Cultural Heritage, DocLisboa, Portugal, 2023.

Սիրիլ Արիս

Սիրիլ Արիսը լիբանանցի ռեժիսոր ու սցենարիստ է, ով ամերիկյան Կինոարվեստի և գիտության ակադեմիայի անդամ է: Արիսն արվեստի մագիստրոսի կոչում է ստացել Նյու Յորքի Կոլումբիայի համալսարանից և դասավանդել է տվյալ համալսարանում, Հյուսիսարևմտյան համալսարանում և Բարնարդ քոլեջում: Նրա դեբյուտային լիամետրաժ վավերագրական ֆիլմը՝ «Ճոճանակը» (2018), պրեմիերա է ունեցել Կառլովի Վարիի ՄԿՓ-ում և պարզևների է արժանացել Գունայում, Հռոմում, Լոնդոնում, Բուդապեշտում և Թունիսում: Նրա վերջին խաղարկային «Նախագահի այցը» կարճամետրաժը պրեմիերա է ունեցել Տորոնտոյի ՄԿՓ-ում, մրցանակներ է ստացել Դուբայում ու Նեշվիլում և ցուցադրվել է ավելի քան 70 կինոփառատոներում: Նրա վերջին՝ «Հրաբխի բերանում պարողները» (2023) լիամետրաժ վավերագրության պրեմիերան կայացել է Կառլովի Վարիի 57-րդ ՄԿՓ-ում, որտեղ ֆիլմն արժանացել է ժյուրիի Հատուկ հիշատակման:

Ֆիլմացանկ

Նախագահի այցը (2017), Ճոճանակը (2019), Բաբախող սրտեր (2020), Հրաբխի բերանում պարողները (2023):

Հրաբխի բերանում պարողները

Լիբանան/Գերմանիա, 2023, 87'

Ռեժիսոր՝ Սիրիլ Արիս

Պրոդյուսերներ՝ Միրիամ Սասին, Կատարինա Վեզեր

Օպերատոր՝ Ջո Սադ, Սիրիլ Արիս

Մոնտաժող՝ Նադիա Բեն Ռաշիդ, Սիրիլ Արիս

Բեյրութում 2020 թվականի օգոստոսի 4-ին տեղի ունեցած աղետալի պայթյունի հետևանքով նկարահանող խումբը կանգնում է լուրջ երկընտրանքի առաջ՝ հաղթահարել քաոսը և շարունակել նկարահանումները, թե՛ հանձնվել երկրով մեկ ծագող բազմաթիվ ճգնաժամերին: Այս ֆիլմը պատկերում է քարուքանդ եղած քաղաքում կինո նկարելու իրենց անողոք պայքարը:

Մրցանակներ

Ժյուրիի հատուկ հիշատակում, Կառլովի Վարի ՄԿՓ, Չեխիա, 2023;
Հանդիսատեսի մրցանակ, Վալենսիայի ՄԿՓ, Իսպանիա, 2023;
Հանդիսատեսի մրցանակ, Ժողովուրդների փառատոն, Իտալիա, 2023:

Cyril Aris

Cyril Aris is a Lebanese director & screenwriter and a member of the Academy of Motion Picture Arts and Sciences. He holds an MFA from Columbia University in the City of New York, and has taught Film at Columbia University, NHSI at Northwestern University and Barnard College. His debut feature documentary, *The Swing* (2018) premiered at the Karlovy Vary IFF, and won awards in El-Gouna, Rome, London, Budapest and Tunisia. His last fiction short film, *The President's Visit* (2017), premiered at the Toronto International Film Festival (TIFF), and won awards in Dubai, Nashville, the US National Board of Review and played in over 70 festivals. His latest feature documentary *Dancing on the Edge of Volcano* (2023) premiered in the Main Competition of the 57th Karlovy Vary IFF, where it won a jury special mention.

Filmography

The President's Visit (2017), *The Swing* (2019), *Beating Hearts* (2020), *Dancing on the Edge of a Volcano* (2023).

Dancing on the Edge of a Volcano

Lebanon/Germany, 2023, 87'

Director: Cyril Aris

Producers: Myriam Sassine, Katharina Weser

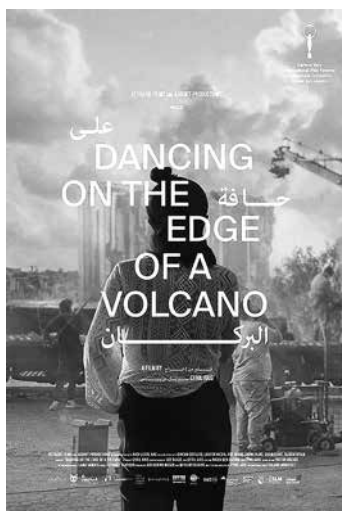
Cinematographer: Joe Saade, Cyril Aris

Editor: Nadia Ben Rachid, Cyril Aris

In the aftermath of the catastrophic explosion from 4 August 2020 in Beirut, a film crew is facing a serious dilemma: should they defy the chaos and move forward with the shooting of their film or surrender to the multiple crises that are spreading all over the country? This film captures their relentless battle to keep making cinema in a shattered city.

Awards

Special Jury Mention, Karlovy Vary Film Festival, Czech Republic, 2023; À Punt Audience Award, Mostra de Valencia, Spain, 2023; Audience Award, Festival dei Popoli, Italy, 2023.

Ֆարագ Ֆադայան

Ֆարագ Ֆադայանը ճարտարապետություն է ուսանել, իսկ 2010 թվականին սկսել է դիզայներական գործունեությունը որպես պրոֆեսիոնալ CGI նկարիչ: Միշտ հատուկ սեր է տածել բնապատկերային լուսանկարչության և կինովավերագրության հանդեպ: Իր առաջին վավերագրական ֆիլմը՝ «Վերջին շունչը», Ուրմիա

լճի մասին էր և ստեղծվել է Իրանում ջրային ճգնաժամի 11 տարվա հետազոտումից հետո: Նրա երկրորդ՝ «Ձախավեր լիճը» ֆիլմը, որն Իրանի կարևորագույն դրենաժային ավազանի՝ Բախտեզանի մասին է, համաշխարհային պրեմիերա է ունենում «Ծիրանի ծառ» 10-րդ ՄԿՓ-ի շրջանակում: Ֆարագը նախատեսում է զբաղվել Իրանի բարձրավանդակի այլ լճերի և ծովածոցերի ուսումնասիրությամբ՝ նախքան դրանք ամբողջությամբ կմոռացվեն:

Ֆիլմացանկ

Վերջին շունչը (2020), Ձախավեր լիճը (2024):

Ձախավեր լիճը

Իրան, 2024, 63՝

Ռեժիսոր, օպերատոր և հետազոտող՝ Ֆարագ Ֆադայան

Պրոդյուսերներ՝ Ֆարշադ Ֆադայան, Էլահե Նոբախտ

Մոնտաժող՝ Ֆարշադ Ֆադայան

Կոմպոզիտոր՝ Ալի Չոլպանի

Երկրորդ օպերատոր՝ Հադի Նուրի

Արտադրող ընկերություն՝ Eli Image

Բախտեզանի ջրաճահճային տարածքը՝ որպես հնագույն էկոհամակարգ, բնության շարունակականության ու գոյատևել ձգտող մարդկանց անօգնականության արսափելի արտացոլանքն է, որտեղ երևում են կիսավեր գյուղեր, որոնց բնակիչներն ապագայի հույս չունեն: Վրանային ապաստաններում ապրող մարդիկ՝ ծեր ու հոգնած, և երիտասարդները, ովքեր մոռացել են անասուններին ու սկսել տարածքի հարավում գտնվող քարի հանքերում աշխատել: Բախտեզանը հինավուրց

դրամայի վիատեցնող կրկնությունն է, էկոհամակարգի ոչնչացումը՝ անզոր հոմո սապիենսների առաջ, ովքեր ի զորու չեն ընկալելու բնության պարզ լեզուն:

Faraz Fadaian

Faraz Fadaian studied architecture. He began his design career early in 2010 as a professional CG artist. He was always passionate about landscape photography and documentary filmmaking. He made his first documentary about Lake Urmia *The Last Breath* after 11 years of research on the water crisis in Iran. His second film, *Luckless Lake*, about the most important drainage basin in Iran – Bakhtegan, is having its world premiere at the 10th Apricot Tree IDFF. He plans to work on other remaining lakes and lagoons in the Plateau of Iran before they are completely forgotten.

Filmography

The Last Breath (2020), *Luckless Lake* (2024).

Luckless Lake

Iran, 2024, 63'

Director, Cinematographer and Researcher: Faraz Fadaian

Producers: Farshad Fadaian, Elaheh Nobakht

Editor: Farshad Fadaian

Composer: Ali Choolaei

Cameraman: Hadi Nouri

Production Company: Eli Image

Bakhtegan wetland is a horrific picture of nature's continuum as an old ecosystem and the helplessness of humans for survival. A picture of semi abandoned villages whose few inhabitants have no hope for their future. Tent dwellers - Khasham Neshinan who live in half stone half tent shelters- old and tired, and the youngsters who have abandoned the herds and have started working in the stone mines in the south side of the wetland. Bakhtegan wetland is the horrid repetition of a drama, the collapse of an ecosystem on Homo sapiens, who are incapable of understanding the simple language of nature.

Մեթյու Լանսիթ

Մեթյու Լանսիթը մրցանակակիր ռեժիսոր ու սցենարիստ է, ով ստեղծագործել է զանազան ժանրերում՝ ոչ խաղարկայինից մինչև խաղարկային ու անգամ փորձարարական: Ի լրումն ֆիլմերին՝ Լանսիթը հրատարակել է մի շարք անձնական էսսեներ: Նա բակալավրի կոչում է ստացել Սարա Լոուրենսի քոլեջից և կինոարտադրություն է ուսանել Նյու Յորքի համալսարանում: Նրա ֆիլմերն արժանացել են բազմաթիվ պարգևների աշխարհի տարբեր փառատոններում, և հրավիրվել են Նյու Յորք (MoMa, UnionDocs, «Անթոլոգիա» կինոարխիվ), Գաուսյունի կինոարխիվ, Դապերի հիմնադրամ, Երուսաղեմի սինեմատեկ, Բեռլինի «Արսենալ» կինոթատրոն, և պահպանվում են Կանադայի գրադարանում և արխիվում, Բրանլի փողոցի թանգարանում և Տեսալսողական արվեստների «Արգոս» կենտրոնում:

Ֆիլմացանկ

Թաղումների սեզոն (2011), Ֆլանյորներ. փողոցային գրոսանքներ (2017), Թռիչք դեպի ոչ մի տեղ (2018), Մեռիք (2023):

Մեռիք

Ֆրանսիա, 2023, 80'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Մեթյու Լանսիթ

Պրոդյուսեր՝ Սայմոն Փ. Ռ. Բյովիք

Օպերատոր՝ Մեթյու Լանսիթ

Մոնտաժողներ՝ Արիան Մելե, Մեթյու Լանսիթ

Հնչյունային ձևավորողներ՝ Յան Վիսկի, Ստեֆան Ռիվս, Ժյուլ Վիսցկի

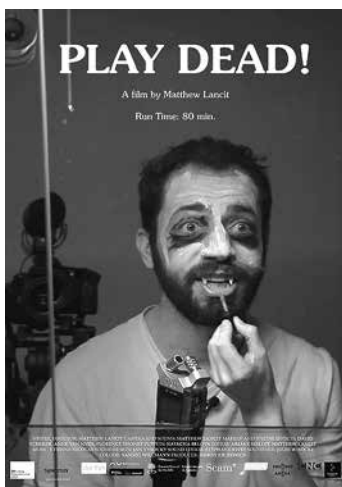
Արտադրող ընկերություն՝ Quilombo Films

Ամեն երեկո, ամեն առավոտ և յուրաքանչյուր ուտեստից առաջ Մեթյու Լանսիթը ստուգում է արյան մեջ շաքարի մակարդակը, գրանցում նոթատետրում ու հետո ինքն իրեն ինտուլին ներարկում: Նա մանկուց տառապել է շաքարային դիաբետով: Ֆանտասմագորիկ տարրերով ու ինքնահեգնանքով լի «Մեռիք»-ը բաղկացած է իր ընտանական տեսաօրագրի կադրերից, որոնք նկարահանվել են հինգ տարվա ընթացքում:

Նա բեմադրում է «շաքարախտը» որպես թաքնված, այնուիրակային մի ներկայություն, որը հալածում է իրենց ու իր մարմնի խորքերը:

Matthew Lancit

Matthew Lancit is an award-winning director and screenwriter who has worked in various genres from documentaries to fiction and experimental films. In addition to films, Lancit has published several personal essays. He has a BA from Sarah Lawrence College and also studied film production in New York University. His films have won accolades at festivals around the world, and have been invited to New York (Museum of Moving Image, UnionDocs, Anthology Film Archives), the Kaohsiung Film Archive, the Dapper Foundation, the Jerusalem Cinematheque, Kino Arsenal in Berlin, and have been chosen for preservation by the Library and Archives of Canada, the Musée Quai Branly, and Argos Centre for Audiovisual Arts.

Filmography

Funeral Season (2011),
Flâneurs – Street Rambles (2017),
Flying to Nowhere (2018), Play Dead! (2023).

Play Dead!

France, 2023, 80'

Director and Scriptwriter: Matthew Lancit

Producer: Simon PR Bewick

Cinematographer: Matthew Lancit

Editors: Ariane Mellet, Matthew Lancit

Sound: Jan Vysocky, Stephane Rives,
Jules Wysocki

Production Company: Quilombo Films

Every night and every morning, and before every meal, Matthew Lancit checks his blood sugar level, records it in a notebook and then injects himself with insulin. He has been afflicted with diabetes since childhood. Full of staged phantasmagorical elements and self-irony, Play Dead! is culled from his diary of his family's quotidian, filmed over five years. He stages the 'diabetes' as a hidden, alien presence that haunts his apartment and the very depths of his body.

Վենսան Սորել

Վենսան Սորելը ֆրանսիացի կինոռեժիսոր է ու կինոգիտության դասախոս Գրենոբլի համալսարանում, որտեղ նա պատասխանատու է ստեղծագործական վավերագրության մագիստրոսական ծրագրի համար, որը համատեղ կազմակերպում են համալսարանն ու Լուսասի Ar-dèche Images ասոցիացիան: Նա մասնակցում է վավերագրական ֆիլմերի սցենարի հեղինակման, ռեժիսուրայի և արտադրության հարցերին: Ժան-Լուի Կոնոլիի հետ համահեղինակել է «Cinéma, mode d'emploi. De l'argentique au numérique» գիրքը, որը հրատարակվել է 2015 թվականին: Նրա աշխատանքը կապված է կինոյի տեսության հետ: Այս հետազոտությունները՝ թե՛ տեսական, թե՛ ստեղծագործական, մշակվում են Արտավազդ Փելեշյանի կամ Վիտորիո Դե Սետայի կինեմատոգրաֆիական ժեստերի հիման վրա, և ուսումնասիրում են, թե տեխնոլոգիաներն ինչ ազդեցություն ունեն կինոռեժիսորների երևակայության ու նրանց ստեղծագործական գործընթացի վրա:

Ընտիր ֆիլմացանկ

Մենք ծնվել ենք, որ քայլենք արքաների գլուխներով (2007), Վիտորիո Դե Սետա. կինոռեժիսորը մարզիկ է (2010), Արտավազդ Փելեշյան. կինոռեժիսորը տիեզերագնաց է (2018), Միայն Գողար (2023):

Առնո Լամբեր

Առնո Լամբերը կինոքննադատ ու կինոռեժիսոր է: Հեղինակել է «Նաև հայտնի է որպես Քրիս Մարկեր»՝ նվիրված կինոգործիչ Քրիս Մարկերի կինո-, գրական և լուսանկարչական գործունեությանը: Հոդվածներ է հրատարակել զանազան կինոամսագրերում և պարբերաբար համագործակցում է Images de la Culture-ի հետ (Կինոարվեստի

ազգային կենտրոն): Նաև հեղինակել է մի շարք վավերագրական ֆիլմեր՝ ներառյալ Ժան-Միշել Պալմիրի «Վերադարձ Բեռլին»-ով ոգեշնչված ֆիլմ-էսսեն՝ Ժան-Մարի Բարբի մասնակցությամբ և «Քրիս Մարկեր - Մի բացատրիր, մի բողոքիր» ֆիլմը (2015): Նրա վերջին վավերագրությունը՝ «Միայն Գողարը» (2023), որի համառեժիսորը Վենսան Սորելն է, ընդգրկվել է Սալոնիկի ՄԿՓ-ում:

Ֆիլմացանկ

Վերադարձ Բեռլին (2014), Քրիս Մարկեր - Մի բացատրիր, մի բողոքիր (համառեժիսոր, 2015), Ֆիլիպ Արտյերի անտառները (2021), Միայն Գողար (համառեժիսոր, 2023):

Միայն Գողար

Ֆրանսիա, 2023, 88'

Ռեժիսորներ և սցենարի հեղինակներ՝ Առնո Լամբեր, Վենսան Սորել
Պրոդյուսեր՝ Ժան Մարի Բարբ

Օպերատորներ՝ Ժուլիեն Պերին, Վենսան Սորել

Մոնտաժողներ՝ Լյուկ Ֆորվել, Անտուան Բուտե

Հնչյունային ձևավորողներ՝ Բենուա Շաբեր դ'Էրս

Արտադրող ընկերություն՝ Ardeche Images Production

Երկու ռեժիսորները տանում են մեզ մի պահեստ, որտեղ 2010 թվականին բերվել էին Ժան-Լյուկ Գողարի շվեյցարական բոլոր արխիվները, և ստեղծում են մեծանուն կինոգործչի դոպելգանգեր (կամ կրկնօրինակ), որը ստանձնում է այս աշխարհում մեր ուղեկցորդի դերը: Մեջբերումները Գողարի արած գրառումներից, նրա արած պատկերները,

Նրա տեսակետերը կինոարվեստի մասին թույլ են տալիս բացահայտել նրա դիցաբանությունը, մեթոդաբանությունը, եզակի հայացքն ու հետևաբար՝ նաև աշխարհընկալումը: Նրա հարցադրումները, անողոք կինոփորձարարականությունն ու արարման բնությունը ներկայացվում են այստեղ որպես թե՛ իսկապես բեղմնավոր, թե՛ արդիական, մինչ երեքն էլ միահյուսվում են այս խորապես հետաքրքրաշարժ ֆիլմ-էսսեի մեջ:

Vincent Sorrel

Vincent Sorrel is a filmmaker and lecturer in film studies at the University of Grenoble where he is responsible for the master's degree in creative documentary organized between the university and Ardèche Images association in Lussas. He intervenes on the questions of writing, directing and production of documentary films. Co-author with Jean-Louis Comolli of the book «Cinéma, mode d'emploi. De l'argentique au numérique», published by Verdier in 2015, his work concerns cinematographic practices. This research, both theoretical and artistic, is developed through films on the cinematographic gestures of Artavazd Pelechian or Vittorio de Seta and publications that question the influence of technology on the imagination of filmmakers and their creative process.

Select Filmography

Là-bas où le diable vous souhaite bonne nuit (short, co-director, 1999), We were born to walk on the heads of kings (2007), Vittorio De Seta. The Filmmaker is an Athlete (2010), Artavazd Pelechian. The Filmmaker is an Astronaut (2018), Only Godard (co-director, 2023).

Arnaud Lambert

Arnaud Lambert is a critic and filmmaker. Author of the essay *Also Known as Chris Marker*, dedicated to the filmic, literary and photographic work of the filmmaker Chris Marker (Point du jour Editeur, 2008, republished in 2013), he has published in various film magazines and collaborated regularly with *Images de la Culture* (Centre National de la Cinématographie). He is the author of several documentary films, including a film essay inspired by Jean-Michel Palmier's *Retour à Berlin* and, with Jean-Marie Barbe, a film entitled *Chris Marker - Never Explain, Never Complain* (2015). His latest documentary *Only Godard* (2023), co-directed with Vincent Sorrel, was selected at the Thessaloniki IDFF.

Filmography

Retour à Berlin (2014), *Chris Marker, Never Explain Never Complain* (co-director, 2015), *Forêts de Philippe Artières* (2021), *Only Godard* (co-director, 2023).

Only Godard

France, 2023, 88'

Directors and Scriptwriters:

Arnaud Lambert, Vincent Sorrel

Producer: Jean-Marie Barbe

Cinematographers: Julien Perrin,
Vincent Sorrel

Editors: Luc Forveille, Antoine Boutet

Sound: Benoît Chabert d'Hières

Production: Ardec Images Production

The two filmmakers immerse us into the storage warehouse where, in 2010, all the archives kept by Godard in Switzerland were transferred, and they create a doppelgänger (or a duplicate) of the director, who takes up the role of our guide into his world. Excerpts from his writings, his images, his perspective in cinema give us a glimpse into his mythology, his techniques, his singular gaze, and therefore also in his worldview. His questions, his relentless experimentation in cinema, and the nature of creation are showcased here as being both truly prolific, as well as still relevant, while they are intricately intertwined into a fascinating film essay.

Ֆրանցիսկո Ռոդրիգես Տեարե

Ֆրանցիսկո Ռոդրիգես Տեարեն արվեստագետ է, ով ապրում է Չիլիում ու Ֆրանսիայում և հիմնականում աշխատում է վիդեոյի և ինստալյացիաների ժանրում: 2015 թվականից ի վեր կինոնկարներ ու վիդեո ստեղծագործություններ է անում, որոնք ցուցադրվում են թե՛ միջազգային կինոփառատոներում, թե՛ ժամանակակից արվեստի ցուցասրահներում: Նրա ստեղծագործություններն ուսումնասիրում են իշխանության հոսքը հեղիեղուկ համաշխարհային ցանցերում և տիրույթներում, մեռյալների հետքերը ողջերի աշխարհում, բանավոր ավանդույթներն ու դրանց փոխկապակցվածությունն անձնական հիշողության ու հանրաճանաչ լեգենդների հետ: Վերջերս նրա գործերը ցուցադրվել են «Լինքոլն» կենտրոնում, Թայպեյի բիենալեում, Մարսելի վավերագրական կինոյի փառատոնում, Լամբերի հավաքածուում, CPH:DOX-ում, DocLisboa-ում, Վիենալեում, Բրյուսելի Գեղարվեստի պալատում, Բիրքբեքի շարժվող պատկերների ինստիտուտում:

Ֆիլմացանկ

Սամանթա (2014), Հեռախոսագանգեր (2015), Երկաթե լուսին (2017), Ինչնու նրանք աչքեր ունեն (2018), Գոյս (2020), Ուրիշ արև (2023), Հոկտեմբերը կեսօրին (2023), Ննջողները (2023):

Ուրիշ արև

Չիլի/Ֆրանսիա/Բելգիա, 2023, 85’

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Ֆրանցիսկո Ռոդրիգես Տեարե

Պրոդյուսերներ՝ Իգաբել Օրելլանա Գուարեյլո, Բվենտին Բրեյեր, Ալիս Լեմար

Օպերատոր՝ Ֆրանցիսկո Ռոդրիգես Տեարե

Մոնտաժողներ՝ Լաուրա Ռիուս Արան, Լեա Չատուրե, Ֆրանցիսկո Ռոդրիգես Տեարե

Հնչյունային ձևավորող՝ Անդրե Միլան, Լանսելոտ Էրվե-Մինյուչի
Դերերում՝ Իվան Կասերես, Թոմաս Կվեեդո, Խուան Պիսարո

«Ուրիշ արև»-ում տեսնում ենք իրական ու մտացածին կերպարների, որոնք հայտնվել են այս ֆիլմի թակարդում: Սա նաև թռչակի անցած գողերի քավարանն է, որը ծավալվում է Ատակամա անապատի ծայրերում: Ֆիլմը շրջանաձև է և ձգտում է հորինել ու վավերացնել Ալբերտո Կանդիայի լեգենդը՝ չիլիացի միջազգային մի գողի, ով Անդալուզիայում հափշտակել է Կադիսի Մայր տաճարը: Նրա ընտանիքի անդամների, նախկին հանցակիցների ու մտացածին կերպարների հետ հարցազրույցների միջոցով ցուցմունքներն ու փաստաթղթերը հետզհետե վերաշարադրում են իրականն ու կյանքի կոչում հորինվածքը:

Մրցանակներ

Լավագույն լատինամերիկյան լիամետրաժ ֆիլմ,
Մար դել Պլատայի ՄԿՓ, Արգենտինա, 2023:

Francisco Rodriguez Teare

Francisco Rodríguez Teare is an artist and filmmaker living between Chile and France with a moving image practice working predominantly with video and installation. Since 2015 he has been creating film and video works and exhibiting them internationally both in film festival circuits and contemporary art contexts. His work explores the flow of power within fluid global networks and territories, the traces of the dead in the world of the living, oral traditions and their intersection with personal memory and popular myths. Recently his work has been presented at Film Society of Lincoln Center, Taipei Biennial, FID Marseille, Collection Lambert, CPH:DOX, Courtisane, Doc Lisboa, Viennale, Palais des Beaux-Arts de Bruxelles, Birkbeck Institute for the Moving Image.

Filmography

Samanta (2014), Appels téléphoniques (2015), Una luna de hierro (2017), Why are they equipped with eyes? (2018), Gois (2020), Otro sol (2023), Octubre al mediodía (2023), Durmientes (2023).

Otro Sol

Chile/France/Belgium, 2023, 85'

Director and Scriptwriter:

Francisco Rodríguez Teare

Producers: Isabel Orellana Guarello,
Quentin Brayer, Alice Lemaire

Cinematographer:

Francisco Rodríguez Teare

Editors: Laura Rius Aran, Léa Chatauret,
Francisco Rodríguez Teare

Sound: André Millán,
Lancelot Hervé-Mignucci

Cast: Iván Cáceres, Thomas Quevedo,
Juan Pizarro

Otro Sol is a group of real and invented characters trapped in a film. It is also a purgatory of retired thieves that takes place on the coast of the Atacama Desert. The film is circular and seeks to invent and verify the myth of Alberto Cándia, a Chilean international thief who stole the Cathedral of Cadiz in Andalucía. Through interviews with his family, his former robbery partners and invented characters, little by little the testimonies and documents rewrite the real and summon a fiction.

Awards

Best Latin American Feature, Mar del Plata Film Festival, Argentina, 2023.

Դիոգո Պեսոա դե Անդրադե

Դիոգո Պեսոա դե Անդրադեն, ով ավելի քան 20 տարվա կինոփորձառություն ունի, կինոյով զբաղվելուց առաջ ինժեներ է եղել: Նա «Creative Visuals» ընկերության հիմնադիրն է և նկարահանել է տարատեսակ մրցանակների արժանացած տեսահոլովակներ

և ֆիլմեր՝ թե՛ խաղարկային, թե՛ ոչ խաղարկային: 2023 թվականին ավարտել է իր առաջին լիամետրաժը, որտեղ հանդես է եկել որպես պրոդյուսեր և ռեժիսոր, համալրելով տպավորիչ կարճամետրաժներով ի իր ֆիլմացանկը:

Ֆիլմացանկ

Եթե այս հրապարակը մարդ լիներ (2006), Ես այստեղ եմ այսպես... (2010), Ցլի աչքը (2010), Սիրային ժեստ (2011), Ալմա (2014), Լիսաբոն, մենք կարող ենք վայելել կյանքը (2015), Պարովել (2016), Քարեր ճանապարհին (2017), Դավիդ Տոմաշևսկու «Աներևակայելի ճամփորդությունը» (2021), Կողաված թրթում (2021), Սիկատ Սուբար. թաքնված երփներանգ փետուր (2023):

Սիկատ Սուբար. թաքնված երփներանգ փետուր

Պորպուգալիա, 2023, 94'

Ռեժիսոր՝ Դիոգո Պեսոա դե Անդրադե

Սցենարի հեղինակներ՝ Դիոգո Պեսոա դե Անդրադե, Լուրդես Պիրես

Պրոդյուսերներ՝ Դիոգո Պեսոա դե Անդրադե, Լուրդես Պիրես,

Վիկտոր Սանտոս

Օպերատոր՝ Դիոգո Պեսոա դե Անդրադե

Մոնտաժող՝ Էլզա դոս Սանտոս

Հնչյունային ձևավորող՝ Դավիդ Արեպիա, Մարկո Օլիվեյրա

Սոցիալական դիմանկար, որ հյուսվում է թիմորյան մշակույթում արքա-դաղի դերի և խորհրդի միջոցով՝ ավանդույթն առերեսելով էթիկայի և մարդկային հիմնարար կարիքների հետ: Ուղևորություն դեպի Թիմոր-Լեստեի հազարամյակների վաղեմության հակասական մի պրակտիկայի և հասարակության վրա դրա ազդեցության հետքերով՝ անկախության համար պայքարից և վեճերի լուծումից մինչև արարողակարգային գործընթացներ, տնտեսություն, աշխատանք, հանրային առողջություն և սեռերի միջև հարաբերություններ:

Մրցանակներ

Լավագույն վավերագրական օպերատորություն, Լիամետրաժ ֆիլմերի անվանակարգ, Մադրիդի անկախ կինոյի ՄԿՓ (FICIMAD), Իսպանիա, 2024:

Diogo Pessoa de Andrade

Diogo Pessoa de Andrade, with 20+ years in filmmaking, transitioned from engineering to cinema. Founder of Creative Visuals, he's produced diverse award-winning content from music videos, fiction to documentaries. In 2023, he completed his first feature-length film as producer and director, adding to his portfolio of impactful short films.

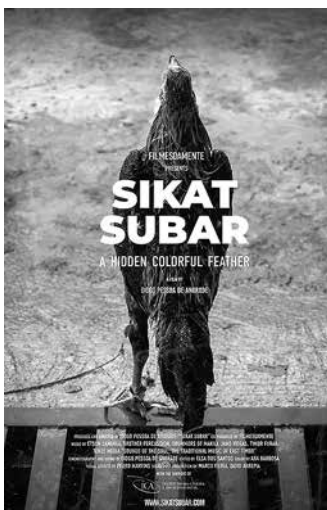
Filmography

Si Esta Plaza Fuera Una Persona (2006), Estou Para Aqui Assim... (2010), Olho de Boi... (2010), Gesto de Amor (2011), Alma (2014), Lisbon We Can Enjoy Life! (2015), Parovel (2016), Stones on the Path (2017), Dawid Tomaszewski «Fantastic Voyage» (2021), Lock-in Vibration (2021), Sikat Subar – A Hidden Colorful Feather (2023).

Sikat Subar – A Hidden Colorful Feather

Portugal, 2023, 94'

Director: Diogo Pessoa de Andrade

Scriptwriters: Diogo Pessoa de Andrade,
Lurdes Pires

Producers: Diogo Pessoa de Andrade,
Lurdes Pires, Victor Santos

Cinematographer: Diogo Pessoa de
Andrade

Editor: Elsa dos Santos

Sound: David Arrepiã, Marco Oliveira

A social portrait through the role and symbolism of the rooster in Timorese culture, confronting tradition with ethics and basic human needs. A journey into a millennia-old and controversial practice in Timor-Leste and its impact on society, from the struggle for independence and dispute resolution to ceremonial practices, economy, employment, public health, and gender dynamics. A profound insight on the complexities of a post-conflict society in one of the youngest countries in the world.

Awards

Best Documentary Cinematography, Feature Movies category, Festival Internacional de Cine Independiente de Madrid (FICIMAD), Spain, 2024.

Արտամրցուբային ծրագիր

Non-Competition
Program

Ջումանա Մաննա

Տեսողական արվեստի ներկայացուցիչ և կինոռեժիսոր: Նրա աշխատանքները քննում են, թե ինչպես է արտահայտվում ուժը՝ կենտրոնանալով մարմնի, երկրի, նյութեղենության և տեղի գաղութային ժառանգության ու պատմության աղերսների վրա: Քանդակագործությամբ, կինոռեժիսուրայով, երբեմն էլ գրելով Մաննան շոշափում է գործունեության պահպանման պարադոքսները մասնավորապես հնագիտության, գյուղատնտեսության և իրավունքի ոլորտներում: Նա շոշափում է դասակարգման ու պահպանման ժամանակակից ավանդույթների և ավերելու անզուսպ պահանջի հակասությունը՝ որպես կյանքի և վերածննդի անբաժան մաս: Ջումանա Մաննան մեծացել է Երուսաղեմում, ապրում է Բեռլինում: Նա մասնակցել է մի շարք կինոփառատոների, այդ թվում՝ Բեռլինալեին, Վիեննալեին, Բուենոս Այրեսի անկախ կինոյի ՄՓ-ին, Ռոտերդամի ՄԿՓ-ին, Կահիրեի կինոյի օրերին, Գյոթեբորգի ԿՓ-ին, Ամբուլանտեին, «Cinéma du Réel»-ին: Նրա «Վայրի ազգակիցներ» ֆիլմը (2018) արժանացել է Կոպենհագենի վավերագրական կինոյի ՄՓ-ի «Նոր տեսլական» մրցանակին, Sheeld Doc-ի մրցանակին շրջակա միջավայրի մասին պատմող լավագույն ֆիլմի համար, Կոսովոյի DokuFest-ի «Կանաչ վավերագրական ֆիլմ» և Պաղեստինի կինոյի օրերի «Մերթաճուծ» մրցանակներին:

Ֆիլմացանկ

Երանելի, Երանելի մոռացում (2010), Մրցավարի շշուկներ (2010), Վարվելաձևի էքզիզ (2013), Ջումանա Մաննան և Սիլե Ստորիլեն (2013), Կախարդական նյութ է լցվում իմ մեջ (2015), Վայրի ազգակիցներ (2018), Կերամատակարարները (2022):

Կերամատակարարները

Պաղեստին, 2022, 65'

Ռեժիսոր և պրոդյուսեր՝ Ջումանա Մաննա

Օպերատորներ՝ Մարտե Վոլդ, Աշրաֆ Դուուանի, Յանիվ Լինտոն

Կոմպոզիտոր և հնչյունային ձևավորող՝ Ռաշադ Բեքեր

Մոնտաժողներ՝ Ջումանա Մաննա, Կատրին Էբերզոն

Նկարահանվել են՝ Ազիզա Մաննա, Ադել Մաննա, Ջեյդան Հաջիր, Մահմուդ Շաուահդե

Ֆիլմը մե՛րթ վավերագրական, մե՛րթ խաղարկային եղանակով պատկերում է Իսրայելի բնապահպանների և պաղեստինցի կերամատակարարների բուռն հարաբերությունները: Սուր հումորով հագեցած ֆիլմը ներկայացնում է սերնդեսերունդ փոխանցվող սերը, տոկունությունը, ավանդույթների իմացությունը վերին աստիճանի քաղաքական ֆոնին:

Jumana Manna

Jumana Manna is a visual artist and filmmaker. Her work explores how power is articulated, focusing on the body, land and materiality in relation to colonial inheritances and histories of place. Through sculpture, filmmaking, and occasional writing, Manna deals with the paradoxes

of preservation practices, particularly within the elds of archaeology, agriculture and law. Her practice considers the tension between the modernist traditions of categorisation and conservation and the unruly potential of ruination as an integral part of life and its regeneration. Jumana Manna was raised in Jerusalem and lives in Berlin. She has participated in multiple film festivals including Berlinale, Viennale, BAFICI, IFFR, Cairo Cinema Days, Goteborg FF, Ambulante, Cinéma du Réel, Art of the Real. Her *Wild Relatives* (2018) won CPH:DOX's New Visions Award, Sheeld Doc's Environmental Film Award, DokuFest Kosovo's Green Dox Award, and Palestine Cinema Days' Sunbird Award.

Filmography

Blessed Blessed Oblivion (short, 2010), *The Umpire Whispers* (short, 2010), *A Sketch of Manners* (short, 2013), *Jumana Manna & Sille Storihle* (short, 2013), *A Magical Substance Flows into Me* (2015) *Wild Relatives* (2018), *Foragers* (2022).

Foragers

Palestine, 2022, 65'

Director and Producer: Jumana Manna

Cinematographer: Marte Vold, Ashraf Dowani, Yaniv Linton

Composer and Sound: Rashad Becker

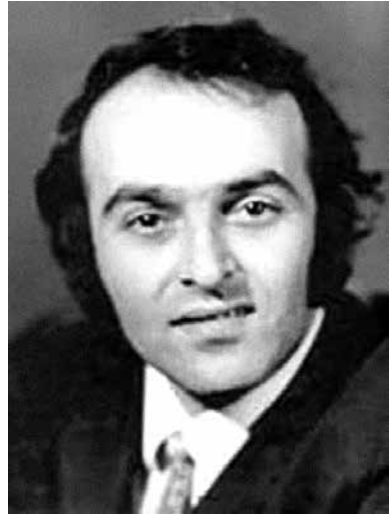
Editors: Jumana Manna, Katrin Ebersohn

Featuring: Aziza Manna, Adel Manna, Zeidan Hajib, Mahmoud Shawahde

Foragers moves between documentary and action to depict the dramas between the Israeli Nature Protection Authority and Palestinian foragers. With a dry sense of humor, the film captures the inherited love, resilience and knowledge of these traditions, over an eminently political backdrop.

Էռնեստ Մարտիրոսյան

Էռնեստ Մարտիրոսյանը (1937-1995) խորհրդահայ կինոռեժիսոր և սցենարիստ էր: 1963 թվականին ավարտել է Երևանի գեղարվեստա-թատերական ինստիտուտը: Աշխատել է Երևանի փաստագրական ֆիլմերի ստուդիայում: 1967 թվականին ավարտել է Մոսկվայի ռեժիսուրայի բարձրագույն դասընթացները: 1967-1995 թվականներին եղել է «Հայֆիլմ» կինոստուդիայի ռեժիսոր:

Ընտիր ֆիլմացանկ

Շառլ Ազնավուրը Հայաստանում (1964), Չախ-Չախ թագավորը (Ախթամար) (1969), Միերի արձակուրդային արկածները (1973), Ատամնաբույժն արևելյան (1981):

Շառլ Ազնավուրը Հայաստանում

Հայաստանի ԽՍՀ, 1964, 10'

Ռեժիսոր՝ Էռնեստ Մարտիրոսյան

Օպերատորներ՝ Գ. Եղիազարյան, Մ. Հովհաննիսյան, Ն. Սիմոնյան
Արտադրող ընկերություն՝ Երևանի խրոնիկալ-վավերագրական ֆիլմերի ստուդիա

Ֆիլմը վավերագրում է Շառլ Ազնավուրի առաջին այցը պատմական հայրենիք Հայաստան, նրա Երևանյան համերգն ու հանդիպումը տատիկի հետ:

Ernest Martirosyan

Ernest Martirosyan (1937-1995) was a Soviet-Armenian film director and screenwriter. In 1963, he graduated from the Yerevan Art and Theater

Institute. He worked at the Yerevan Studio of documentary films. In 1967, he graduated from the higher directing courses in Moscow. In 1967-1995, he was a director at Hayfilm Studio.

Select Filmography

Charles Aznavour in Armenia (1964), King Chakh-Chakh (Akhtamar) (1969), Mher's Holiday Adventures (1973), Eastern Dentist (1981).

Charles Aznavour in Armenia

Armenian SSR, 1964, 10'

Director: Ernest Martirosyan

Camerapeople: G. Yeghiazaryan, M. Hovhannisyanyan, N. Simonyan

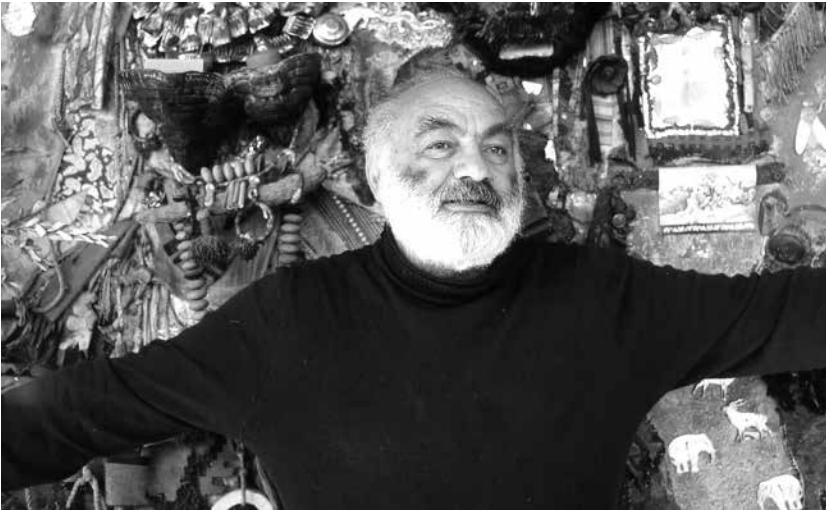
Production Company: Yerevan Studio of Documentary Films

The film documents Charles Aznavour's first visit to his historical homeland Armenia, his concert in Yerevan and his meeting with his grandmother.

**ՓԱՐԱԶԱՆՈՎ
100**

**PARAJANOV
100**

Սերգեյ Փարաջանով

Սերգեյ Փարաջանովը ծնվել է 1924 թվականի հունվարի 9-ին Թբիլիսիում: Կինոքննադատների, կինոպատմաբանների և կինոգործիչների կողմից կինոյի պատմության մեծագույն և ամենաազդեցիկ կինոգործիչներից մեկը համարվող Փարաջանովը կինո է ուսանել Մոսկվայի ՎԳԻԿ-ում և իր դեբյուտային «Անդրիեշ» ֆիլմը նկարահանել է 1954 թվականին: Ուկրաինայում «Մոռացված նախնիների սովերները» (1965) նկարահանելուց հետո Փարաջանովը միջազգայնորեն դասվեց կինոարվեստի առաջատար դեմքերի շարքին: Հայաստանում ստեղծված «Նռան գույնը» (1969) համարվում է նրա գերագույն գլուխգործոցը: 1987 թվականին նրա «Սուրամի ամրոցի լեգենդը» ֆիլմն արժանացել է Ռոտերդամի միջազգային կինոփառատոնի մրցանակին՝ ամենանորարարական ֆիլմի համար: Փարաջանովյան գեղագիտությունը հակասության մեջ էր մտնում խորհրդային պատկերացումների հետ, ինչը հանգեցրեց նրան, որ նրա նախագծերից շատերը մերժվեցին կինոստուդիաների կողմից և ի վերջո նրան ձերբակալեցին կեղծ մեղադրանքներով: 1974 թվականին նա դատապարտվեց 5 տարվա ազատազրկման ուկրաինական բանտում: Սրան հետևեց միջազգային բողոքի ալիքն այնպիսի մարդկանց կողմից, ինչպիսիք էին Տրյուֆոն, Բունյուելը, Պազոլինին և Անտոնիոնին: Փարաջանովյան ստեղծագործությունների մի մասը՝ կոլաժները, նկարները, ստեղծվել են ազատազրկման տարիներին: Փարաջանովի վերջին ավարտուն խաղարկայինը «Աշուղ Ղարիբն» էր (1988), որը ցուցադրվեց Վենետիկում ու Նյու Յորքում և արժանացավ Եվրոպական կինոակադեմիայի մրցանակին: Փարաջանովը կյանքից հեռացավ 1990 թվականին:

Sergei Parajanov

Sergei Parajanov was born on January 9, 1924 in Tbilisi. Regarded by film critics, film historians and filmmakers to be one of the greatest and most influential filmmakers in cinema history, Parajanov studied film at VGIK in Moscow and made his debut in 1954 with the film *Andriesh*. After directing *Shadows of Forgotten Ancestors* (1965) in Ukraine, Parajanov became internationally recognized as a leading figure in cinema. The *Color of Pomegranates* (1968), made in Armenia, is considered his ultimate masterpiece. In 1987, his film *The Legend of Suram Fortress* received the IFFR Rotterdam Award for the Most Innovative Film. Parajanov was aesthetically opposed to Soviet norms, which led to many of his projects being rejected by film studios and eventually to his arrest on falsified charges. He was sentenced to 5 years in a Ukrainian prison in 1974. A wave of international protests by the likes of Truffaut, Buñuel, Pasolini and Antonioni followed. Many of Parajanov's art works – assemblages, collages, drawings – were created during his imprisonment. The last feature Parajanov completed was *Ashik Kerib* (1988), selected by Venice and New York, which won the European Film Academy Award (European Director). Parajanov passed away in 1990.

Հակոբ Հովնաթանյան

Հայաստանի ԽՍՀ, 1967, 10'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Սերգեյ Փարաջանով

Օպերատոր՝ Կարեն Մեսյան

Կոմպոզիտոր՝ Ստեփան Շաքարյան

Արտադրող ընկերություն՝ Հայֆիլմ

Այս կարճ 10 րոպեանոց ֆիլմում Սերգեյ Փարաջանովը վերստեղծում է 19-րդ դարի Թբիլիսիի տրամադրություններն ու մթնոլորտը Հակոբ Հովնաթանյանի՝ «թիֆլիսյան Ռաֆայելի» կտավների միջոցով: Համատեղելով Հովնաթանյանի գեղանկարները քաղաքային պատկերների ու հնչյունների հետ՝ Փարաջանովի այս ֆիլմը կարող է դիտվել որպես նրա գլուխգործոց «Նռան գույնը» կինոնկարի նախագուշակ:

Hakob Hovnatanian

Armenian SSR, 1967, 10'

Director and Scriptwriter: Sergey Parajanov

Cinematographer: Karen Mesyan

Composer: Stepan Shakaryan

Production Company: Hayfilm Studio

In this 10 minute short, Sergei Parajanov recreates the feel and atmosphere of 19th century Tbilisi through the paintings of Hakob Hovnatanian, the 'Raphael of Tiflis'. Combining sights and sounds from both Hovnatanyan's paintings and the city itself, Parajanov's short documentary can be seen as a direct precursor to *The Color of Pomegranates* (1969), his masterpiece.

Արաբանախշեր Փիրոսմանիի թեմայով

1985, Վրաստանի ԽՍՀ, 20'

Ռեժիսոր՝ Սերգեյ Փարաջանով

Սցենարի հեղինակներ՝ Սերգեյ Փարաջանով, Կորա Ծերեթելի

Օպերատոր՝ Նոդար Պալիաշվիլի

Մոնտաժող՝ Մարֆա Պոնոմարենկո

Կոմպոզիտոր՝ Ջանսուգ Կախիձե

Արտադրող ընկերություն՝ «Մեմատիանե» ստուդիա

Կինոպրեմ մեծ վրաց նկարիչ Նիկո Փիրոսմանիի մասին: Նկարահանելով վերջինիս կտավների մանրուքները և դասակարգելով դրանք թեմատիկ գլուխների մեջ՝ Փարաջանովը կերտում է Վրաստանի խորհրդավոր մի դիմանկար, ինչպես նաև պատկերում մի արվեստագետի, որը մերժված էր կենդանության օրոք, բայց իր արվեստով հարթեց ճանապարհի դեպի հավերժություն: Ուշ շրջանի այս կինոնկարը հաճախ համեմատում են 1967 թվականի «Հակոբ Հովնաթանյան»-ի հետ, քանի որ երկուսի ուշադրության կենտրոնում էլ հայտնի գեղանկարիչ է:

Arabesques on the Pirosmanni Theme

1985, Georgian SSR, 20'

Director: Sergei Parajanov

Scriptwriters: Sergei Parajanov, Kora Tsereteli

Cinematographer: Nodar Paliashvili

Editor: Marfa Ponomarenko

Composer: Jansug Kakhidze

Production Company: Mematiane Studio

A poetic reflection about the great Georgian outsider artist Niko Pirosmanni. By filming the detail and themes of his colorful paintings, Parajanov creates an engaging and mysterious portrait of Georgia itself and an artist unrecognized in his lifetime, but paving a way for himself to eternity with his art. This later work is often seen as a companion piece to Hakob Hovnatanian (1967), since it also takes its subject from a famous painter.

Կիկյան որմնանկարներ

Ուկրաինայի ԽՍՀ, 1966, 14'

Ռեժիսոր՝ Սերգեյ Փարաջանով

Սցենարի հեղինակներ՝ Պավել Զագրեբալնի, Սերգեյ Փարաջանով

Օպերատոր՝ Ալեքսանդր Անտիպենկո

«Կիկյան որմնանկարները» պիտի հանճարեղ ռեժիսորի նոր ֆիլմը լիներ «Մոռացված նախնիների սովերներ»-ի շոնդալից հաջողությունից հետո և պոետական խորհրդածություն Մեծ հայրենական պատերազմի ու դրանից հետո եկած սերունդների հոգեվիճակի մասին: Սակայն ռեժիսորն ընդամենը մի քանի փորձնական տեսարան հասցրեց նկարահանել՝ մինչև խորհրդային Կիևի Դոկլեենկոյի անվան ստուդիայի տնօրինությունը 1966 թվականին արգելեց ապագա ֆիլմի ստեղծումը և հրամայեց այրել նեգատիվները: Բարեբախտաբար, օպերատոր Ալեքսանդր Անտիպենկոյին հաջողվեց փրկել 14 րոպե տևողությամբ փորձնական նկարահանումների ժապավենը, որն ապացուցում է, թե որպիսի նորարարական ոճ էր ունենալու ֆիլմը: Փարաջանովն այս նոր կինոլեզուն հետագայում կատարելության հասցրեց իր գլխավոր գլուխգործոց «Նոան գոյնը» կինոնկարում:

Kyiv Frescoes

Ukrainian SSR, 1966, 14'

Director: Sergei Parajanov

Scriptwriters: Pavel Zagrebalny, Sergei Parajanov

Cinematographer: Aleksandr Antipenko

Kyiv Frescoes was supposed to be the ingenious director's next film after the success of *Shadows of Forgotten Ancestors* and a meditation on the mentality of generations during and after the Second World War. However, Parajanov was able to do only a few test shoots before the Dovzhenko Film Studio shot down the production in 1966 and ordered the negatives to be burned. Luckily, cinematographer Aleksandr Antipenko was able to save around 14 minutes of film, and even what is essentially test footage unequivocally demonstrates what a truly innovative film this could have been. Parajanov later cemented this unique cinematic language in his ultimate masterpiece *The Color of Pomegranates*.

Հարգանքի տուրք
Tribute

Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլահերթի
Robert J. Flaherty

Ժակ Բեքադեան
Jacques Kebabian

Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի

Ռոբերտ Ջոզեֆ Ֆլաերթին (1884-1951) ամերիկացի կինոռեժիսոր էր, ով համարվում է ինչպես վավերագրական, այնպես էլ ազգագրական կինոյի հայրը: Նա առաջիններից էր, ով համատեղեց վավերագրական թեմաները խաղարկային ֆիլմի նմանվող պատմողական և բանաստեղծական մոտեցման հետ: Ֆլաերթին յոթ երեխաներից մեկն էր, որը ծնվել էր երկրաբան Ռոբերտ Հենրի Ֆլաերթիի և Սյուզան Քլոքների ընտանիքում: Երկաթի հանքաքար որոնող հոր աշխատանքի շնորհիվ էր, որ Ռոբերտը բնական հետաքրքրասիրություն

ձևավորեց այլ մշակույթներ կողմ մարդկանց նկատմամբ: 1914 թվականին Անգլիայի թագավորական աշխարհագրական ընկերակցությունն իր շարքեր ընդունեց Ֆլաերթիին Հուդզոնի ծովածոցում Բեյքերյան խմբի գլխավոր կզգու (վերա)հայտնաբերման համար: Ֆլաերթին Տորոնտոյում հայտնի էր որպես լուսանկարիչ: Ամերիկյան հնդկացիների և վայրի կյանքի՝ ճամփորդությունների ժամանակ արված նրա պատկերները հենց այն են, ինչն ի վերջո հանգեցրեց հանրահայտ «Նանուկը Հյուսիսից» ֆիլմի ստեղծմանը: Հենց նրա ոգևորությունն ու հետաքրքրությունն այս մարդկանց հանդեպ առաջ բերեցին նոր ժանրի ֆիլմ ստեղծելու անհրաժեշտությունը: Ֆլաերթիի մեծ համբավի ձևավորման մեջ խոշորագույն դեր խաղաց «Նանուկը Հյուսիսից» կինոնկարը (1922), և իր հետագա գործերից ոչ մեկն իր հաջողությամբ չհավասարվեց «Նանուկ»-ին, թեև Ֆլաերթին շարունակեց զարգացնել պատմողական վավերագրական կինոյի այս նոր ժանրն այնպիսի ֆիլմերով, ինչպիսիք են «Մոանա»-ն (1926), որի գործողությունները տեղի են ունենում Հարավային ծովերում, և «Արանցի մարդը» (1934)՝ նկարահանված Իռլանդիայի Արանյան կղզիներում:

Նանուկը Հյուսիսից

ԱՄՆ, 1922, 79՝

Ռեժիսոր՝ Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի

Սցենարի հեղինակներ՝ Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի,

Ֆրենսիս Հ. Ֆլաերթի

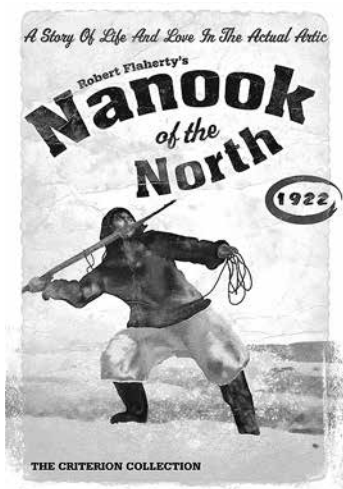
Պրոդյուսեր՝ Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի, Ջոն Ռևիլլոն
Օպերատոր՝ Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի
Մոնտաժողներ՝ Հերբերտ Էդվարդս, Ռոբերտ Ջեյ. Ֆլաերթի,
Չառլզ Գելլը
Արտադրող ընկերություն՝ Revillon Frères

Սա այն ֆիլմն է, որը 1920-ականներին ապշեցրեց աշխարհը՝ ունենալով մեծ կոմերցիոն հաջողություն, և կանխորոշեց կինովավերագրության զարգացման հետագա ուղիները: Եվ չնայած նրան, որ ֆիլմի 1922 թվականի պրեմիերայից անցել է շուրջ մեկ դար, «Նանուկը» շարունակում է զարմացնել հեղինակի վարպետությամբ ու նորարարական մոտեցմամբ և իր համանուն հերոսի՝ Հուդզոնի ծոցի սառցե ափերին ապրող էսկիմոս Նանուկի և նրա ընտանիքի կյանքի ու կենցաղի պատկերման հավաստիությամբ:

Robert J. Flaherty

Robert Joseph Flaherty (1884-1951) was an American filmmaker, who is considered the father of both the documentary and the ethnographic film. He was one of the first to combine documentary subjects with a fiction-film-like narrative and poetic treatment. Flaherty was one of seven children born to prospector Robert Henry Flaherty (an Irish Protestant) and Susan Klockner (a German Catholic). Due to exposure from his father's work as an iron ore explorer, he developed a natural curiosity for people of other cultures. A self-proclaimed explorer, Flaherty was inducted into the Royal

Geographic Society of England for his (re)discovery of the main island of the Belcher group in Hudson Bay in 1914. Flaherty was an acclaimed still-photographer in Toronto. His portraits of American Indians and wild life during his travels are what led to the creation of his critically acclaimed *Nanook of the North*. It was his enthusiasm and interests in these people that sparked his need to create a new genre of film. He directed and produced the first commercially successful feature-length documentary film, *Nanook of the North* (1922). The film made his reputation and nothing in his later life fully equaled its success, although he continued the development of this new genre of narrative documentary with *Moana* (1926), set in the South Seas, and *Man of Aran* (1934), filmed in Ireland's Aran Islands.

Nanook of the North

USA, 1922, 79'

Director: Robert J. Flaherty

Scriptwriters: Robert J. Flaherty,
Francis H. Flaherty

Producers: Robert J. Flaherty,
John Revillon

Cinematographer: Robert J. Flaherty

Editors: Herbert Edwards,
Robert J. Flaherty & Charles Gelb

Production Company: Revillon Frères

This is the film that first dazzled audiences in the 1920's, making a huge commercial profit and significantly influencing the

further developments in the art of documentary filmmaking. And even though almost a century has passed since the 1922 premiere of the film, *Nanook* still amazes with the craftsmanship and innovative approach of its author and the astonishing depiction of the life of its eponymous protagonist Eskimo Nanook and his family on the icy plains around Hudson Bay.

**Ժակ
Քեբադեան**

**Jacques
Kebadian**

Քսան տարի անց
Ֆրանսիա, 2002, 72'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Ժակ Քեբադեան
Պրոդյուսերներ՝ Իվոն Դեյվիս, Ժակ Քեբադեան
Օպերատորներ՝ Ժան-Իվ Էսկոֆյե, Ժակ Քեբադեան
Մոնտաժողներ՝ Իզաբել Ուզունեան, Ժակ Քեբադեան
Հնչյունային ձևավորողներ՝ Լուի Գիմել, Ժակ Քեբադեան,
Տիգրան Բոկարա-Քեբադեան
Արտադրող ընկերություններ՝ AGAT FILMS & Cie,
L'Association Audiovisuelle Arménienne

Այս վավերագրական ֆիլմում, որն ընդգրկում է երեք տասնամյակ՝ 80-ականները խորհրդային Հայաստանում, 90-ականների սկիզբն անկախ Հայաստանում և 2000-ականների սկիզբն ԱՄՆ-ում, ֆրանսահայ կինոռեժիսոր Ժակ Քեբադեանը հետևում է ճակատագրին հայ ընտանիքի, որին առաջին անգամ փաստագրել էր 1984 թվականի «Ինչ եղան իմ ընկերները» ֆիլմում (համահեղինակ՝ Սերժ Ավետիսյան): Տեսնում ենք նրանց փոփոխվող տրամադրությունները, իրենց շուրջ փոփոխվող երկիրը, իսկ ավելի ուշ տեսնում ենք՝ ինչպես են լքում հայրենիքը՝ Առաջին արցախյան պատերազմից հետո հայկական իրականության թոհուրոհից խուսափելով, և տեղափոխվում Միացյալ Նահանգներ:

Twenty Years Later

France, 2002, 72'

Director and Scriptwriter: Jacques Kebabian

Producers: Yvon Davis, Jacques Kebabian

Camerapeople: Jean-Yves Escoffier, Jacques Kebabian

Editors: Isabelle Ouzounian, Jacques Kebabian

Sound: Louis Gimel, Jacques Kebabian, Tigrane Boccara-Kebadian

Production Companies: AGAT FILMS & Cie,

L'Association Audiovisuelle Arménienne

In this documentary film, spanning a period of three decades – the early 80's in France, the early 90's in Armenia and the early 2000's in the US, French-Armenian filmmaker Jacques Kebabian follows the fate of an Armenian family he first documented in the 1984 film *Que sont mes camarades devenus...* (co-directed by Serge Avedikian). We see their moods change and their homeland change around them, and later we see them leaving the homeland in the turmoil of the post-Karabakh War Armenian reality and moving to the United States.

ՀԱՏՈՒԿ

ցուցադրություններ

SPECIAL

Screenings

Հադի Աֆարիդէ

1984 թվականին Իրանի մայրաքաղաք Թեհրանում ծնված Հադի Աֆարիդէի ստեղծագործական գործունեությունը սկսել է 1998 թվականին՝ թատրոնում, և 2001 թվականին՝ կինոյում, Իրանի երիտասարդական կինոյի միությունում: 2006 թվականին Վավերագրական և փորձարարական ֆիլմերի կենտրոնի և Իրանի վավերագրողների ասոցիացիայի կողմից ընտրվել է լավագույն վավերագրական կինոռեժիսոր Իրանում

վավերագրական ֆիլմերի ստեղծման առաջին մասնագիտացված աշխատարաններում: Աֆարիդէն մասնակցել է ավելի քան 140 իրանական և միջազգային կինոփառատոների, որտեղ արժանացել է բազում մրցանակների իր երեք կարճամետրաժների՝ «Նարինջ», «Սուլիչ», «Հայրիկ», և 19 վավերագրությունների համար՝ «Բաղչեիբանի երեխաները», «Սոճիների տակ», «Արարողություն լուսաբացին», «Գորդաֆարիդի պատմությունը», «Նեյ Ավարանի հիշողությունը», «Գունատ մանկություն», «Նոզուդ», «Վետերան հեծյալ», «Նովրուզյան մեղեդի», «Սուրատ Խանի» «Պարզ պուրակ», «Առաջարկ», «Նովրուզ Թեհրանի ժամանակով», «Կորած այգեստաններ», «Երևակայության դրախտները», «Թեհրանյան ոճով», «Օֆուս», «Մոռացված գաղթ» և «Իրանական ընտանի կենդանիների ակումբը»: Ներկայումս նա կինոռեժիսուրա և վավերագրական կինո է դասավանդում Իրանի երիտասարդական կինոյի միությունում և Իրանի ժամանակակից արվեստի ակադեմիայում, կազմակերպում է վավերագրական կինոյի աշխատարաններ: Նա Իրանի վավերագրողների ասոցիացիայի և Իրանի կարճամետրաժ ֆիլմերի ասոցիացիայի (ISFA) անդամ է:

Ընտիր ֆիլմացանկ

Ջրատար (2023):

Ջրատար

Իրան, 2023, 23'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Հադի Աֆարիդէ

Պրոդյուսեր՝ Հադի Աֆարիդէ

Օպերատոր՝ Ռեզա Թեյմուրի

Մոնտաժող՝ Բաբակ Բահրամբեիգի

Հնչյունային ձևավորողներ՝ Մեհրզադ Աբբասպուր, Մեհրզադ Մալաքուբի

Ջրատարները կամ «կարիզը» հորինել և զարգացրել են իրանցիները Պարսկաստանի չոր շրջաններում մ.թ.ա. առաջին հազարամյակում: Այս տեխնոլոգիան ստորգետնյա համակարգ էր, որը քաղցրահամ ջուր էր տեղափոխում լեռների լանջերից դեպի հարթավայրեր՝ մի քանի կիլոմետր շարունակ, որպեսզի այդ տարածքների ֆերմերներն ու բնակիչները կարողանան գոյատևել երկար երաշտների ժամանակ: 2017-ին Իրանում 37000 գործող ջրատարներից 11 շրթա գրանցվել է ՅՈՒՆԵՍԿՕ-ի մշակութային ժառանգության ցանկում: Չնայած դրան, ամեն տարի մոտ 1000 իրանական ջրատարներ չորանում են տարբեր պատճառներով, ինչպիսիք են ջրային պաշարների չափից ավելի օգտագործումը, կոյուղու համակարգերի բացակայությունը, պատշաճ պահպանման աշխատանքների բացակայությունը, ջրատարների երթուղիների երկայնքով իրականացվող արդյունաբերական ծրագրերը, գլոբալ տաքացումը և երաշտը:

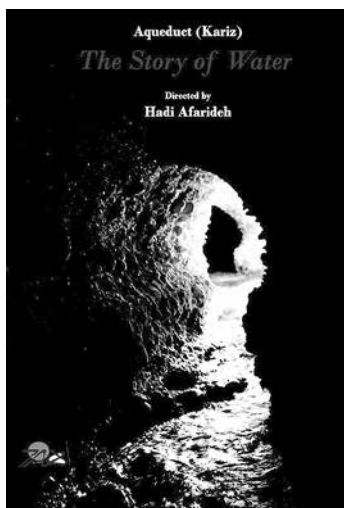
Hadi Afarideh

Born in Tehran, Iran in 1984, Hadi Afarideh started his art career in theater in 1998 and in cinema in 2001 in Iranian Youth Cinema Society. He was chosen the best documentary filmmaker in the first specialized workshops of documentary filmmaking in Iran by Documentary and Experimental Film Center and Iranian Documentary Filmmakers Association in 2006. Hadi Afarideh has participated in more than 140 Iranian and international festivals and won various awards for the directing, writing, and research of his three short films Orange, Whistle, Father, and 19 documentaries Baghchehban Children, Under Pine Trees, Ceremony at Dawn, Gordafarid Story, Memory of Nei Avaran, Pale Childhood, Nozood, Veteran Rider, Nowruz Melody, Soorat Khani, Plain Grove, Offer, Nowruz Tehran Time, Lost Orchards, Paradises of Imagination, In Tehran Style, Ofus, Oblivion Migration and Iranian Pet Club. At present, he teaches cinema directing and holding documentary filmmaking classes in Iranian Youth Cinema Society and Iranian Contemporary Arts Academy, and organizes documentary filmmaking workshops. At present, he is a member of Iranian Documentary Filmmakers Association and Iranian Short Film Association (ISFA).

Select filmography

Aqueduct (2023).

Aqueduct
Iran, 2023, 23'

Director and Scriptwriter: Hadi Afarideh

Producer: Hadi Afarideh

Cinematographer: Reza Teimoori

Editor: Babak Bahrambeigi

Sound: Mehrdad Abbaspoor, Mehrshad Malakooti

Aqueducts or Kariz were invented and developed by Iranians in the dry regions of Persia in the first millennium BC. This technology was an underground channel that carried fresh water several kilometers from mountain slopes to plains so that farmers and settlers in those areas could survive the long droughts.

In 2017, 11 chains out 37000 chains of live aqueducts in Iran were registered as cultural heritage sights in UNESCO. Despite that, approximately 1000 Iranian aqueducts go dry every year due to different reasons such as excessive use of their water reserves, lack of sewage systems, lack of proper maintenance operations, industrial projects carried out along the routes of aqueducts, global warming and droughts.

Անդրեյ Ֆեոֆանով

Անդրեյ Ֆեոֆանովը ծնվել է 1960 թվականին Ռուսաստանի Պենզա քաղաքում և ունի երկու բարձրագույն կրթություն: Նա կոմպոզիտոր և կինոպրոդյուսեր է, ով մեծ միջազգային կինոփառատոներ է կազմակերպել Ռուսաստանում ու դրա սահմաններից անդին: Ֆեոֆանովը «Ամալգմա» կինոընկերության հիմնադիր տնօրենն է:

Ընտիր ֆիլմացանկ

Ապոլլոն-Սոյուզ.
ձգողականության ուժը (2023):

Ապոլլոն-Սոյուզ.

ձգողականության ուժը

Ռուսաստան, 2023, 50'

Ռեժիսոր՝ Անդրեյ Ֆեոֆանով

Սցենարի հեղինակ՝ Յանա Նիկոլաևա

Պրոդյուսերներ՝ Անդրեյ Ֆեոֆանով,

Օքսանա Լեոնովա, Սերգեյ Նովիկով, Սերգեյ Սմոլին

Օպերատոր՝ Վալերի Օսմակ

Մոնտաժող՝ Դմիտրի Ալեյնիկով

Հնչյունային ձևավորող՝ Վլադիմիր Կուզնեցով

Արտադրող ընկերություն՝ Amalgma Studio

Նկարահանվել են՝ Ալեքսեյ Լեոնովը, Թոմաս Սթաֆորդը

«Ապոլլոն-Սոյուզ. ձգողականության ուժը» վավերագրական ֆիլմը ներկայացնում է լեգենդար «տիեզերական ձեռքսեղման» 1975 թվականին Երկրի ուղեծրում խորհրդային «Սոյուզ-19» և ամերիկյան «Ապոլլոն» տիեզերանավերի հանդիպման մասին:

Andrey Feofanov

Andrey Feofanov was born in the Russian city of Penza in 1960 and has two higher educations. He is a composer, film producer, and organizer of major international festivals in Moscow and abroad. He is a founder and general producer of Amalgma Studio Film Company.

Select Filmography

Apollo-Soyuz: Force of Attraction (2023).

Apollo-Soyuz: Force of Attraction *Russia, 2023, 50'*

Director: Andrey Feofanov

Scriptwriter: Yana Nikolaeva

Producers: Andrei Feofanov,

Oksana Leonova,

Sergei Novikov, Sergei Smolin

Cinematographer: Valerii Osmak

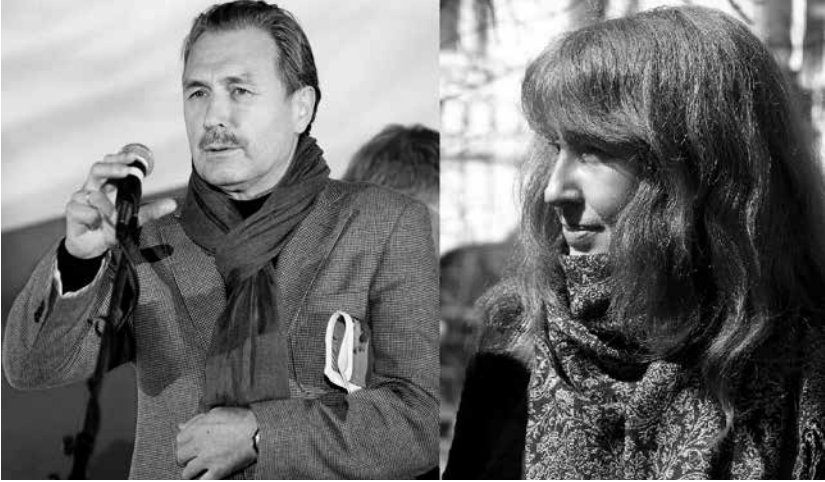
Editor: Dmitrii Aleinikov

Sound: Vladimir Kuznetsov

Production Company: Amalgma Studio

Featuring: Alexey Leonov, Thomas Stafford

The documentary film *Apollo-Soyuz: Force of Attraction* tells a story of the legendary “handshake in space” – the docking of Soviet “Soyuz-19” spacecraft and American “Apollo” spacecraft in near-Earth orbit in 1975.

Պավել Ֆատախուտդինով

1952 թվականի ապրիլի 17-ին Սվերդլովսկում (այժմ՝ Եկատերինբուրգ) ծնված Պավել Ֆատախուտդինովն արգասավոր ռուս կինոռեժիսոր է, ով 1974-ին ավարտել է Ուրալի պետական համալսարանի Մեխանիկայի ու մաթեմատիկայի ֆակուլտետը: Այնուհետ՝ 1980-ին, հաճախել է անվանի ռուս ռեժիսոր Գլեբ Պանֆիլովի Բարձրագույն ռեժիսորական դասընթացները: 2018 թվականին նրա «Սիբիրի մեծ գետերը. Բիրյուսա» ֆիլմը «Ծիրանի ծառ» 4-րդ միջազգային կինոփառատոնի շրջանակում արժանացել է Ուջան համայնքի հատուկ մրցանակին:

Ֆիլմացանկ

Զիջում (1980, խաղարկային), Մենակ ու անզեն (1983, խաղարկային), Օդային պատահար (1987, խաղարկային), Այդ յուրատիպ ուրալյան կինեմատոգրաֆիան (1987), Ինչպես Կոլյադան գրեց իր պիեսը (1997), Պուշկինի ու Գյոթեի հանդիպումը (2000), Լիզա (2005), Քույր (2006), Սիբիրի մեծ գետերը. Անգարա (2009), Խավարում (2010), Անճանապարհ (2011), Սիբիրի մեծ գետերը. Լենա (2013), Ծանր դեպք (2013), Սիբիրի մեծ գետերը. Բիրյուսա (2014), Երազներ Ռուսաստանի մասին (2019), Համայնք (2020), Արգելոց (2022):

Սվետլանա Բոբրովա

1965 թվականի նոյեմբերի 4-ին Ղազախստանի ԽՍՀ-ի Ուրալսկ քաղաքում ծնված Սվետլանա Բոբրովան Ուրալի պետական

համալսարանի Բանասիրական ֆակուլտետի շրջանավարտ է: Այժմ աշխատում է «Սնեգա» կինոընկերությունում որպես մոնտաժի ռեժիսոր, սցենարիստ և ռեժիսոր: Սվետլանան Ռուսաստանի Դաշնության կինեմատոգրաֆիստների միության անդամ է:

Ֆիլմացանկ

Սիբիրի մեծ գետերը. Բիրյուսա (2014), Կողմնակի անձինք (2014), Կոնֆետների արահետը (2015), Տուն (2016), Համայնքը (2020), Արգելոց (2022):

Արգելոց

Ռուսաստան, 2022, 59'

Ռեժիսորներ՝ Պավել Ֆատախուտդինով, Սվետլանա Բոբրովա
Սցենարի հեղինակ՝ Պավել Ֆատախուտդինով
Պրոդյուսեր՝ Իրինա Սնեժինսկայա
Օպերատոր՝ Միխայիլ Բելով
Մոնտաժող՝ Սվետլանա Բոբրովա
Հնչյունային ձևավորող՝ Եվգենի Չեմակին
Արտադրող ընկերություն՝ Սնեգա

Եթե կա դրախտ երկրի վրա, ապա դա Իվանովսկոյե գյուղն է Ռուսաստանի Յարոսլավլի շրջանում: Եվ այս դրախտի կենտրոնում դպրոցն է: Երբ տեսնում ես այդ դպրոցը, ուզում ես մի կողմ գցել քո ուրախությունն ու թախիծը և հավերժ մնալ այստեղ:

Մրցանակներ

«Ռուսական տաճար» – «Երկրի աղը» վավերագրական ֆիլմերի XV բաց համառուսական փառատոն, Սամարա, Ռուսաստան, 2022: Գլխավոր մրցանակ, Ազգային մրցույթ, «Հաղթենք միասին» XVII միջազգային կինոփառատոն, Վոլգոգրադ, Ռուսաստան, 2022: Լավագույն ֆիլմ ընտանիքի և ընտանեկան ավանդույթների մասին, Կուբանի «Վեչե Բել» ուղղափառ ֆիլմերի XXIV փառատոն, Կրասնոդար, Ռուսաստան, 2022: Ժյուրիի դիպլոմ օպերատոր Միխայիլ Բելովին, Ժյուրիի դիպլոմ լավագույն մոնտաժի համար, «ՂրիմԴոկ» վավերագրական ֆիլմերի VI բաց փառատոնի Ժյուրիի հատուկ դիպլոմ, 2023: Հատուկ մրցանակ, «Փրկիր և պահպանիր» XXVII միջազգային բնապահպանական հեռուստատեսային փառատոն, Խանտի-Մանսիյսկ, Ռուսաստան, 2023: 1-ին տեղ, «Ռեպորտաժ» անվանակարգ, «Լոյս աշխարհին» XIII միջազգային երիտասարդական կինոփառատոն, Յարոսլավլի մարզ, Ռուսաստան, 2023: «Արվեստագետի ակտիվ քաղաքացիական դիրքորոշման համար» մրցանակ, «Կենսատեսակ» III միջազգային կինոփառատոն, Պերմ, Ռուսաստան, 2023; Ռուսաստանի Կինո- և ֆոտոփաստաթղթերի պետական արխիվի մրցանակ «Պետական պահպանմանն արժանի ֆիլմի համար», «Ռուսաստան» վավերագրական ֆիլմերի XXXIV բաց փառատոն, Եկատերինբուրգ, Ռուսաստան, 2023: Լավագույն ոչ խաղարկային ֆիլմ, Չեյաբինսկի «EFIR74» շրջանի բնապահպանական ֆիլմերի և գովազդի X բաց տարածաշրջանային փառատոն, Չեյաբինսկ, Ռուսաստան, 2023:

Pavel Fattakhutdinov

Pavel Fattakhutdinov was born on April 17, 1952, in Sverdlovsk. In 1974, he graduated from the Faculty of Mechanics and Mathematics of the Ural State University. In 1980, he graduated from the Higher Directing Courses in Moscow, the workshop of Gleb Panfilov. Member of the Union of Cinematographers of the Russian Federation. Director of more than 40 documentaries-winners of many film festivals, including international ones.

Filmography

Compromise (1980, feature), Alone and Unarmed (1983, feature), Flying Incident (1987, feature), The O So Unique Filmmaking of Ural (1987), How Kolyada Wrote his Play (1997), The Meeting of Pushkin and Goethe (2000), Lisa (2005), Sister (2006), Great Siberian Rivers. Angara (2009),

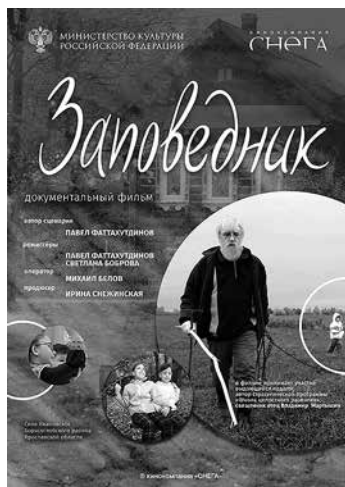
The Eclipse (2010), Roadless (2011), Great Siberian Rivers. Lena (2013), Hard Luck (2013), Great Siberian Rivers. Biryusa (2014), Dreams of Russia (2019), The Commune (2020), Saving Land (2022).

Svetlana Bobrova

Svetlana Bobrova was born on November 24, 1965 in Uralsk. Graduated from the Philological Faculty of the Ural State University. Today she works in the «Filmcompany «SNEGA» as a director of editing, scriptwriter and director. Member of the Union of Cinematographers of the Russian Federation.

Filmography

Great Siberian Rivers: Biryusa (2014), Outsiders (2014), Candy Track (2015), Home (2016), The Commune (2020), Saving Land (2022).

Saving Land

Russia, 2022, 59'

Directors: Pavel Fattakhutdinov, Svetlana Bobrova

Scriptwriter: Pavel Fattakhutdinov

Producer: Irina Snezhinskaya

Cinematographer: Mikhail Belov

Editor: Svetlana Bobrova

Sound: Eugeny Chemakin

Production Company: Snega

If there is a paradise on earth, then it is the village of Ivanovskoye in the Yaroslavl region. And the center of this paradise is the school. When you get there, you want to throw all your joys and sorrows at once and stay here forever!

Awards

«Russian Cathedral» – XV Open All-Russian Documentary Film Festival «Salt of the Earth», Samara, Russia 2022; Main Prize, National Competition, XVII International Film Festival «Won Together», Volgograd, Russia, 2022; Best Film About Family And Family Traditions, XXIV Kuban Festival of Orthodox Films «Veche Bell», Krasnodar, Russia, 2022; Jury diploma to the cameraman Mikhail Belov, Jury diploma for accurate editing, Special jury diploma of the VI Crimean Open Documentary Film Festival «KrymDok», 2023; Special Winner, XXVII International Environmental Television Festival «Save and Preserve», Khanty-Mansiysk, Russia, 2023; 1st place, «Reportage» nomination, XIII International Youth Film Festival «Light to the World», Yaroslavl region, Russia, 2023; Prize «For the active civic position of the artist», III International Film Festival «Form of Life», Perm, Russia, 2023; The Prize of the Russian State Archive of Film and Photographic Documents «For a film worthy of state preservation», XXXIV Open Documentary Film Festival «RUSSIA», Yekaterinburg, Russia, 2023; Best Non-Fiction Film, X Open Regional Festival of Environmental Films and Advertising of the Chelyabinsk region «EFIR74», Chelyabinsk, Russia, 2023.

Գարեգին Զաքոյան

Ծնվել է 1947 թվականի ապրիլի 5-ին Երևանում: 1976-ին Լենինգրադում պաշտպանել է «Հայկական համր կինոն» ատենախոսությունը և ստացել արվեստագիտության թեկնածուի գիտական աստիճան: 1973-1985 թվականներին աշխատել է Հայաստանի ԳԱ Արվեստի ինստիտուտում իբրև գիտաշխատող, իսկ 1985-1991 թվականներին՝ իբրև Կինոյի և հեռուստատեսության բաժնի վարիչ: Շուրջ 300 հրապարակումների,

այդ թվում «Հայկական համր կինոն» (Երևան, 1976) և «Կինոն և լեզուն» (Երևան, 1989) գրքերի հեղինակն է: 1991-ին հիմնադրել է Հայաստանի ազգային ֆիլմադարանը, որի տնօրենն է եղել մինչև 1998 թվականը: Որպես ռեժիսոր նկարահանել է մեկ տասնյակից ավելի ոչ խաղարկային կինոնկար, այդ թվում՝ «Կալանավայրերի արվեստը» (1998), «Քաջարան. քարի մետամորֆոզը» (2001) և «Իմ Ռայշոֆենը» (2023):

Ֆիլմացանկ

ՄԻԳՆՈՐ (1989), Կալանավայրերի արվեստը (1998), Քաջարան. քարի մետամորֆոզը (2001), Պատարագ (2005), Աղասի Խանջյան (2011), Տեր, տուր մեզ ազատություն (2013), Սովերների թատրոն (2016), Այրուձի (2017), Անդրեյ Բելի. Հայաստան (2019), Իմ Ռայշոֆենը (2023), Դեբեդ (2024):

Դեբեդ

Հայաստան, 2024, 40'

Ռեժիսոր՝ Գարեգին Զաքոյան

Օպերատոր՝ Թիու Ան Նզույեն

Մոնտաժող՝ Գարեգին Զաքոյան

Արտադրող ընկերություն՝ «Ֆիլմադարան» ՀԿ

2023 թվականի «Ծիրանի ծառ» միջազգային կինոփառատոնի փակման արարողության ժամանակ ընդամենը մեկ դիտանկյունից նկարահանված «Դեբեդ»-ը փորձարարական վավերագրական ֆիլմ է, որ ստիպում է հանդիսատեսին խորանալ ամենաչնչին շարժումների և մարդկային վարքի անէական թվացող մանրուքների մեջ՝ կերտելով հետաքրքիր դիմանկարների մի ամբողջ շարք:

Garegin Zakoyan

Born on April 5, 1947 in Yerevan. In 1976, he defended his Ph.D thesis Armenian Silent Cinema. In 1973-1985, he worked at the Art Institute of the Armenian National Academy of Sciences as a research associate and as the head of Film and Television department in 1985-1991. He is the author of around 300 publications, including the books Armenian Silent Cinema (Yerevan, 1976) and Film and Language (Yerevan, 1989). In 1991, he founded the Armenian National Cinematheque. He is the founder of Apricot Tree International Documentary Film Festival and Filmadaran Film Culture Development NGO. As a director, he has made several documentary films, such as Prison Art (1998), Kajaran: Metamorphosis of Stone (2001) and Mon Reichshoffen (2023).

Filmography

MIGNOR (1989), Prison Art (1998), Kajaran: Metamorphosis of Stone (2001), Patarag: Armenian Liturgy (2005), Aghasi Khanjyan (2011), God, Give Us Freedom (2013), Shadow Theatre (2016), Ayrudzi (2017), Andrei Beliy: Armenia (2019), Mon Reichshoffen (2023), Debed (2024).

Debed

Armenia, 2024, 40'

Director: Garegin Zakoyan

Cinematographer: Thu Anh Nguyen

Editor: Garegin Zakoyan

Production Company: Filmadaran NGO

Filmed entirely from a single viewpoint during the closing ceremony of the 2023 Apricot Tree IDFF, Debed is an experimental observational documentary that forces the audience to pay attention to the smallest gestures and seemingly insignificant details of human behavior, creating a whole array of fascinating portraits.

Չոի Բելոֆ

Չոի Բելոֆը
կինոռեժիսոր, գրող և
անողոք կուսմադուխտ
է, որ ապրում է
Նյու Յորքում:
Նրա նախագծերը
հաճախ մեկտեղում
են բազմաթիվ
արվեստներ՝ կինո,
նկարչություն
և արխիվային

փաստաթղթեր, որոնք կազմակերպվում են թեմաների շուրջ: Դրանք ներառում են հանրության կազմակերպման նոր ձևերի առաջարկներ: Բելոֆը հեղինակել է կինոռեժիսուրներ և ռադիոկալ արվեստագետների կյանքի չկոչված կինոգաղափարների հիման վրա՝ Էյզենշտեյնի «Ապակե տունը», Բրեխտի «Օրինակելի ընտանիք՝ օրինակելի տան մեջ»-ը և Ջեյմս Ագիի «Թափառաշրջիկի նոր աշխարհը»: Նրա վերջին ֆիլմը «@ԱՇԽԱՏԱՆՔ»-ն է՝ հանրային արվեստային վավերագրական նախագիծ բանվորների մասին, որոնց շնորհիվ Նյու Յորքը շարժում է մնում: Չոիի գործերը ներկայացվել և ցուցադրվել են միջազգային հարթակներում՝ ներառյալ Ուիթնիի թանգարանի բիենալեում, Սայթ Սանտա Ֆեում, Անտվերպենի M HKA թանգարանում, Փարիզի Պոմպիդուի անվան կենտրոնում, Ռոտերդամի ՄԿՓ-ում և Մարսելի վավերագրական ֆիլմերի փառատոնում:

Ֆիլմացանկ

Մղձավանջի հրեշտակը (1986), Հրաշքների աշխարհ (1991), Ուղևորություն դեպի իմացության երկիր (1994), Կորած (1995), Մեխանիկական արվեստ (1999), Ստվերային երկիր կամ Լույս մյուս կողմից (2000), Կլերն ու Դոնը Քնելու աշխարհում (2002), Հմայիչ Ագուստին (2005), Քոնի Այլենդի սիրողական հոգեվերլուծաբանների համայնքը. երազային ֆիլմեր (2009), Կոմունայի օրերը (2012), Ապակե տուն (2014), Օրինակելի ընտանիք՝ օրինակելի տան մեջ (2015), Երկու մարքսիստ Հոլիվուդում (2015), Աքսոր (2018), Թափառաշրջիկի նոր աշխարհը (2021), @ԱՇԽԱՏԱՆՔ (2022):

Թափառաշրջիկի նոր աշխարհը

ԱՄՆ, 2021, 60՝

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Ջոի Բելոֆ
Պրոդյուսերներ՝ Ջոի Բելոֆ, Սթեյսի Մալթին
Օպերատոր՝ Էրիկ Մուզի
Մոնտաժողներ՝ Ջոի Բելոֆ, Էրիկ Մուզի
Դերերում՝ Բարեթ Մարտին, Դիանա Դելա Կրուզ,
Սթիվեն Ռատացի, Ջորջ Լա Մոնտե

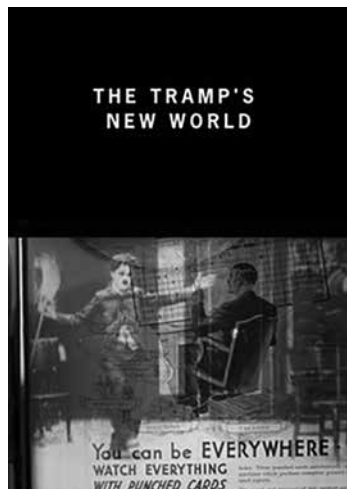
«Թափառաշրջիկի նոր աշխարհը» խորհրդածություն է այն սցենարի շուրջ, որը գրող և կինոքննադատ Ջեյմս Ազին գրել էր 1948 թվականին իր հերոս Չառլի Չապլինի համար: Ֆիլմը միահյուսում է երկու գիծ. առաջինում Ազին՝ դերասան Բարեթ Մարտինի մարմնավորմամբ, հղացնում և պատկերացնում է ֆիլմի համար իր գաղափարները, իսկ երկրորդում՝ ինքը Չապլինը, ռեժիսոր Բելոֆի կողմից տարբեր ֆիլմերից վերցված կադրերի համակցությամբ, կյանքի է կոչում սցենարն ու դրա քաղաքական ենթատեքստը:

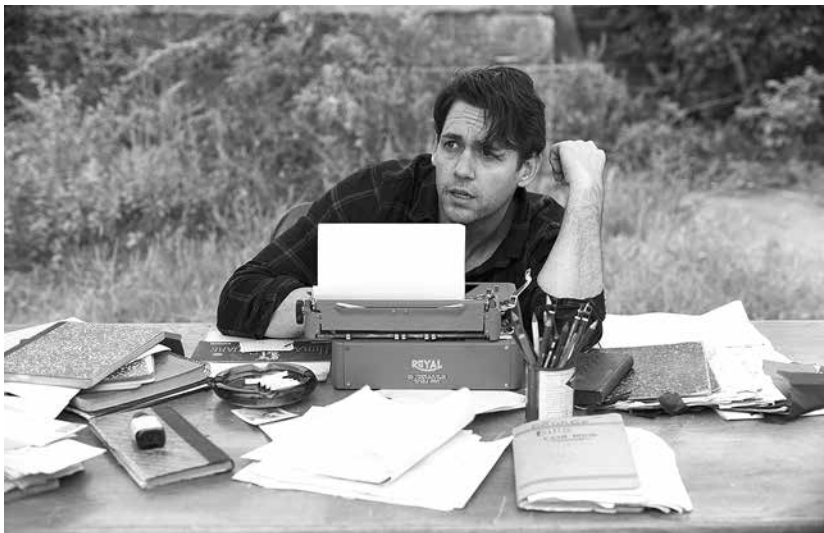
Zoe Beloff

Zoe Beloff is an artist, filmmaker, writer and rootless cosmopolitan based in New York. Her projects often involve a range of media including films, drawings and archival documents organized around a theme. They include proposals for new forms of community. She created a trilogy of movies, based on never-realized ideas for films by radical artists; Eisenstein's scenario Glass House, Brecht's A Model Family in a Model Home and James Agee's The Tramp's New World. Most recently, she completed @WORK, a documentary public art project about the workers who keep New York City moving. Zoe's work has been featured in international exhibitions and screenings, including the Whitney Museum Biennale, Site Santa Fe, the M HKA museum in Antwerp, and the Pompidou Center in Paris, International Film Festival Rotterdam and FID Marseille.

Filmography

Nightmare Angel (1986), Wonderland (1991), A Trip to the Land of Knowledge (1994), Lost (1995), A Mechanical

Medium (1999), Shadow Land or Light from the Other Side (2000), Claire and Don in Slumberland (2002), Charming Augustine (2005), The Coney Island Amateur Psychoanalytic Society: Dream Films (2009), The Days of the Commune (2012), Glass House (2014), A Model Family in a Model Home (2015), Two Marxists in Hollywood (2015), Exile (2018), The Tramp's New World (2021), @WORK (2022).

The Tramp's New World

USA, 2021, 60'

Director and Scriptwriter: Zoe Beloff

Producers: Zoe Beloff, Stacey Maltin

Cinematographer: Eric Muzzy

Editors: Zoe Beloff, Eric Muzzy

Cast: Barrett Martin, Diana DeLaCruz, Steven Ratazzi, George La Monte and others

The Tramp's New World is a meditation on and a visualization of the scenario that writer and film critic James Agee wrote in 1948 for his lifelong hero, Charlie Chaplin. The film interweaves two cinematic spheres. In one, Agee, dramatized by an actor, conjures up and imagines his ideas for the movie; in the other, Chaplin himself, montaged by Beloff from relevant clips, enacts the story and the political message it carries.

Ֆրանսուա-Քսավյե Դեստոր

Ֆրանսուա-Քսավյե Դեստորը կինոռեժիսոր է, որի ֆիլմերը կենտրոնանում են զանգվածային հանցագործությունների անհայտ կողմի վրա: Նա մի քանի պատմական վավերագրությունների և հեռուստատեսային ֆիլմերի հեղինակ է, որոնք ուսումնասիրում են զոհաբերված տարածքներն ու հավաքականությունները:

Ֆիլմագրություն

Հավվոդ հոգիներ (2018), Թոքսիցիլիա (2023), Դիդի (2023):

Ալֆոնսո Պինտո

Ալֆոնսո Պինտոն աշխարհագրության և տեսողական մշակույթների հետազոտող է: 2018-2022 թթ. եղել է Լիոնի քաղաքային դպրոցի շրջակա միջավայրի և տեսողական ուսումնասիրությունների հետազոտող և ծրագրի ղեկավար: Նրա հետազոտությունները վերաբերում են մարդկային և հասարակական գիտությունների և տեսալսողական պրակտիկայի հարաբերություններին: 2018

թվականից աշխատում է անտրոպոցենի գեղագիտության և փորձառությունների վրա՝ հատուկ ուշադրություն դարձնելով բնապահպանական և արդյունաբերական աղետների թեմային:

Թոքսիցիլիա

Ֆրանսիա/Բրազիլ, 2023, 52՝

Հեղինակներ՝ Ալֆոնսո Պինտո, Ֆրանսուա-Քսավյե Դեստոր
Ռեժիսոր՝ Ֆրանսուա-Քսավյե Դեստոր

Պրոդյուսերներ՝ Քրիստիլա Յուլար-Կանն, Կիարա Անդրիչ, Անդրեա Մուրա
Օպերատոր՝ Ժան-Գաբրիել Լեյնո
Կոմպոզիտորներ՝ Խորխե Արիագադա, Դանիլո Ռոմանչինո
Մոնտաժողներ՝ Մաթյո Օգուստին, Ֆաբիո Բոբիո (հեռուստատեսային տարբերակ)
Հնչյունային ձևավորողներ՝ Սեբաստիանո Կասեֆո, Մարտին Դեզելսկո, Քրիստիան Կարտիե
Արտադրող ընկերություններ՝ Elda Productions (Ֆրանսիա), Ginko Films (Իտալիա)

«Ավելի լավ է մահանալ քաղցկեղից, քան սովից»․ սա ողբերգական կարգախոսն է, որը սավառնում է Սիրակուզայի հյուսիսում՝ նավթաքիմիական այդ բևեռի ծխնելույզների միջև, որոնք յոթանասուն տարիների ընթացքում աղտոտել են Սիցիլիայի ամենազեղեցիկ ափամերձ տեղանքներից մեկը՝ ստեղծելով իսկական առողջապահական և բնապահպանական աղետ: Պարուրվելով այն բնակիչների շուրջ, որոնք դիմադրում են, և նրանց, որոնք լուռ ու հնազանդ ընդունում են զիջումները, «Թոքսիցիլիա»-ն ճամփա է ընկնում առաջընթացի, արդիականության և գլոբալիզացիայի զոհասեղանին զոհաբերված երկրի ոլորաններով:

Մրցանակներ

Լավագույն մոնտաժ, Իտալական մրցույթ,
«Ժողովուրդների փառատոն», Իտալիա, 2023:

François-Xavier Destors

François-Xavier Destors is a filmmaker whose films focus on the hidden side of mass crimes. He's the author of several historical documentaries and television films, exploring sacrificed territories and collectivities.

Filmography

Melting Souls (2018), Toxicily (2023), Didy (2023).

Alfonso Pinto

Alfonso Pinto is a researcher in geography and visual cultures. From 2018 to 2022, he was a researcher and project manager in environmental and visual studies at the École Urbaine de Lyon. His research concerns the relations between human and social sciences and audiovisual practices. Since 2018, he has been working on imaginaries, aesthetics and experiences of the Anthropocene, with a particular focus on the theme of environmental and industrial catastrophes.

Toxicily

France/Italy, 2023, 52'

Authors: Alfonso Pinto, François-Xavier Destors

Director: François-Xavier Destors

Producers: Christilla Huillard-Kann, Chiara Andrich, Andrea Mura

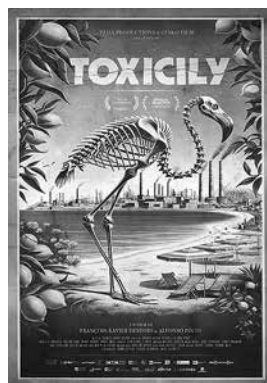
Cinematographer: Jean-Gabriel Leynaud

Composers: Jorge Arriagada, Danilo Romancino

Editor: Matthieu Augustin, Fabio Bobbio (TV version)

Sound: Sebastiano Caceffo, Martin Dezelscaux, Christian Cartier

Production Companies: Elda Productions (France), Ginko Films (Italy)

'Better to die of cancer than of hunger'. This is the tragic slogan that hovers to the north of Syracuse, among the chimneys of that petrochemical pole that in seventy years has devastated one of Sicily's most beautiful coastlines, creating a real health and environmental emergency. Built around the inhabitants who resist and those who, instead, accept compromise with silence or resignation, Toxicily ventures into the meanders of a land sacrificed on the altar of progress, modernity and globalization.

Awards

Best Editing, Italian competition, Festival dei Popoli, Italy, 2023.

Արման Այվազյան

Ծնվել է 1994-ին Երևանում:
2016-ին ավարտել է Հայկական մանկավարժական համալսարանի կինոռեժիսուրայի ֆակուլտետը:
Հետագայում՝ 2022-ին, ավարտել է նաև Կինեմատոգրաֆիայի համառուսաստանյան պետական համալսարանի ոչ խաղարկային ֆիլմերի ռեժիսուրայի բաժինը:
Այժմ աշխատում է Հայաստանում որպես վավերագրական ֆիլմերի ռեժիսոր: Նրա գործերը ցուցադրվել են մի շարք կինոփառատոներում, այդ թվում՝ Սևաստոպոլի «Արծաթե ստավրիդ» ԿՓ-ում (2022, լավագույն ռեժիսոր), Ավեցցանոյի ոսկե կարճամետրաժ ֆիլմերի ԿՓ-ում (2022), Պրահայի միջազգային

կինոմրցանակաբաշխությունում և Սանկտ Պետերբուրգի «Պատուհան դեպի Եվրոպա» ԿՓ-ում:

Ֆիլմացանկ

Ճայը (2021), Քար (2022):

Քարեր

Հայասարան, 2022, 17'

Ռեժիսոր և սցենարի հեղինակ՝ Արման Այվազյան

Պրոդյուսեր՝ Վարդան Հովհաննիսյան

Օպերատոր՝ Արման Այվազյան

Մոնտաժող՝ Արման Այվազյան

Հնչյունային ձևավորող՝ Ռուբեն Ղազարյան

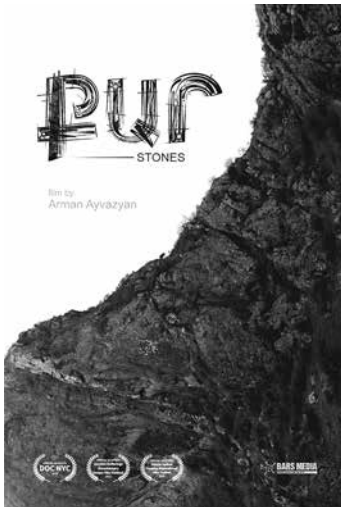
Արտադրող ընկերություն՝ Bars Media

2020 թվականի դաժան 44-օրյա պատերազմն ավարտվեց Ռուսաստանի միջնորդությամբ հրադադարով, որի հետևանքով Հայաստանը ստիպված էր զիջել իր վերահսկողության տակ գտնվող տարածքներն Ադրբեջանին: Այս շրջաններում ապրող հազարավոր հայեր ստիպված եղան լքել իրենց տները: Հանձնման վերջնաժամկետից օրեր առաջ մի

խումբ կամավորներ վտանգի են ենթարկում իրենց կյանքը՝ մտնելով Լաչինի շրջան՝ փնտրելու և ոչնչացումից փրկելու հին հայկական խաչքարերը:

Arman Ayvazyan

Arman Ayvazyan was born in 1994 in Yerevan, Armenia. He graduated from the Armenian Pedagogical Institute in 2016 with a focus in film directing. He later attended the Russian State University of Cinematography named after Sergei Gerasimov (VGIK), where he graduated in 2022 with a specialization in the department of directing non-fiction films. Arman now works as a documentary filmmaker in his native country of Armenia and has seen his work showcased at a number of prestigious film festivals, including but not limited to: the Silver Scad Film Festival (Sevastopol, 2022 Winner: Best Director), the Golden Short Film Festival (Avezzano, 2022), the Prague International Film Awards (Prague), and the Window to Europe Film Festival (St. Petersburg).

Filmography

The Gull (2021), Stones (2022).

Stones

Armenia, 2022, 17'

Director and Scriptwriter:

Arman Ayvazyan

Producer: Vardan Hovhannisyan

Cinematographer: Arman Ayvazyan

Editor: Arman Ayvazyan

Sound: Ruben Ghazaryan

Production Company: Bars Media

The brutal Nagorno-Karabakh War of 2020 ended in a Russian-mediated ceasefire forcing Armenia to cede territory it had controlled to Azerbaijan. As a result, thousands of Armenians living in these regions were forced to leave their homes. Days before the handover deadline, a group of volunteers risks their lives to enter the Lachin region to search for and save beautiful sacred ancient Armenian stone inscriptions known as “khachkars,” from destruction.

Մեր գործընկերները / Our Partners

ՀՀ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ, ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ, ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԵՎ ՍՊՈՐՏԻ ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅՈՒՆ
MINISTRY OF EDUCATION, SCIENCE, CULTURE AND SPORT THE REPUBLIC OF ARMENIA

ԼՈՐԻ ՄԱՐԶԴԵՏԱՐԱՆ
LORI PROVINCE ADMINISTRATION

Ծաղկուն. Շարժուն. Իրական.

DEBAT OUN
RESTAURANT

ՓԱՄՐԱԿ
համայնք

ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԱՐԿԵՍՏԻ
«ՀԱՆԳՈՒՅՑ» ԳԻՏԱՆԴՐԱՄ
FOLK ARTS HUB FOUNDATION

AYRUDZI RIDING CLUB ECO-CULTURAL NGO

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿԻՆՈՅԻ ԳԻՏԱՆԴՐԱՄ
CINEMA FOUNDATION OF ARMENIA

Antares

AMBASSADE
DE FRANCE
EN ARMÉNIE

*Liberté
Egalité
Fraternité*

INSTITUT
FRANÇAIS

Գալաստան

ԱԼԼՈՒՐԻԱ
ALLURIA

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱԳԱՅԻՆ ԳՐԱԴԱՐԱՆ
NATIONAL
LIBRARY
OF ARMENIA

HOUSE·A·
space for thoughts

filmadaran

**ԾԻՐԱՆԻ ԾԱՌ» ՎԱՎԵՐԱԳՐԱԿԱՆ ՖԻԼՄԵՐԻ
X ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՓԱՌԱՏՈՆ**

**X APRICOT TREE
INTERNATIONAL DOCUMENTARY FILM FESTIVAL**

**ՀՀ ԿՐԹՈՒԹՅԱՆ, ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ, ՄՇԱԿՈՒՅԹԻ ԵՎ ՍՊՈՐՏԻ
ՆԱԽԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ԱԶԱԿՑՈՒԹՅԱՄԲ**

**SUPPORTED BY THE REPUBLIC OF ARMENIA MINISTRY
OF EDUCATION, SCIENCE, CULTURE AND SPORT**

A series of horizontal dotted lines spanning the width of the page, providing a guide for handwriting practice. The lines are evenly spaced and extend across the entire width of the page.